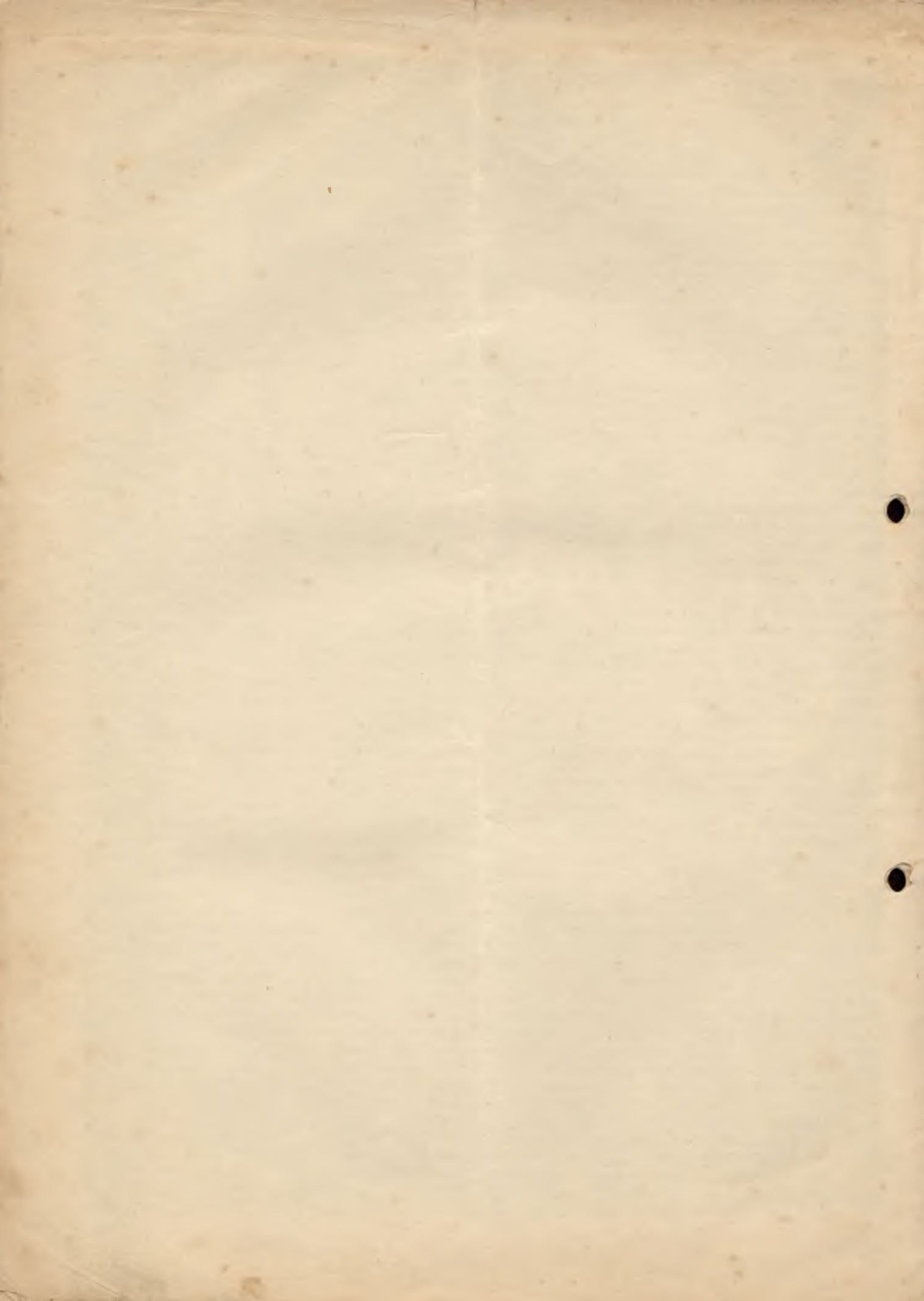

Openbaring

Openbaring

HOOFDSTUK II

17. De getrouwen „konden de kwaden niet verdragen”. De bekende feiten bevestigen deze gevolgtrekking volkomen. De president van het Genootschap, die de verantwoording droeg voor de bestuursvoering, heeft deze voorgewende predikers „op de proef gesteld” (Vers 2) en heeft hen ontrouw bevonden. Een „beproeving” bestond daarin, dat zij volgens het Woord Gods beproefd zouden worden. De getrouwen hebben deze beproeving, die daarop volgde, geduldig gedragen ter wille van den Naam des Heeren; zij gingen ijverig voort met het werk dat hun toevertrouwd was. Gedurende dit tijdperk werd evenwel meer de nadruk gelegd op den Naam van Jezus dan op den Naam van Jehova. Daarom zegt de boodschap terecht: „Gij hebt cm Mijns Naams wil gearbeid”. - Vers 3; St. V.

18. Tot dezulken der leiders, die het welgevallen des Heeren niet verwierven, richt zich de boodschap met de volgende woorden: „Ik heb tegen u, dat gij uwe eerste liefde verzaakt hebt” (Vers 4). Sommigen van hen hadden hun hart er op gezet in 1914 naar den hemel te gaan en toen hun verwachting niet werd beantwoord, waren zij teleurgesteld. De beproeving was te groot voor hen. Voor dit tijdstip waren zij in de gemeenten onder de leiding van het Wachttorenbijbel en Tractaatgenootschap en in overeenstemming daarmede werkzaam geweest; toen echter 1914 voorbij was gegaan, koelde de ijver van velen dezer leiders snel af. Toen de president en de uitgever van „De Wachttorenbijbel” gestorven was, hielden ook anderen op, met het Genootschap samen te gaan en verlieten hun „eerste liefde”, daar zij, zooals de apostel Paulus van te voren had verklaard, „de liefde der waarheid niet hebben aangenomen” (2 Thess. 2 : 10; St. V.). Zij hadden geen liefde meer voor God's organisatie, maar probeerden in hun zelfzucht het Genootschap te splitsen en navolgers met zich mee te trekken. Daar zij het aanzien liefhadden en een aangenaam baantje wenschten te bekleeden, maar noch het één noch het ander konden verkrijgen, nam hun ijver spoedig af. Voor 1914 hadden zij verklaard, dat zij door de prediking van het Evangelie het gebod van Jezus in Mattheüs 24 : 14 vervulden; echter na 1916 hadden zij hiervoor geen ijver en geen interesse meer. De waarschuwing des Heeren was: „Bekeer u en doe (weder) uwe eerste werken. Maar zoo niet, dan kom Ik tot u en Ik zal uwen kandelaar van zijne plaats wegnemen”. - Vers 5.

19. Een van de laatste artikelen, die de eerste uitgever van „De Wachttorenbijbel” schreef en publiceerde, was een in het bijzonder tot de oudsten en leiders gerichte boodschap. Uit dit artikel leze men het volgende:

„Het is werkelijk bedroevend om te moeten schrijven, dat vele moeilijkheden en gevaren in de kerk, hun oorsprong bij de ouderlingen en diakenen schijnen te hebben — Gode zij dank niet bij

allen, maar klaarblijkelijk bij een kleine minderheid onder hen. Dit oordeel vindt zijn oorzaak in de vragen, die van tijd tot tijd door in verwarring gebrachte schapen aan het bureau worden gericht... De ware, trouw toegewijde dienaars in de kerk behoorden des te meer door het volk des Heeren gewaardeerd te worden en dat te meer, nadat het het onderscheid tusschen ware en valsche ouderlingen erkent”. — „Wachttorenbijbel”, Mrt. 1917, bldz. 58.

20. Dat bewijst de leiding des Heeren bij de openbaarmaking van Zijn waarheid te rechter tijd. In minder dan een jaar na de bekendmaking van het voorafgaande, vond een groote afvalligheid onder de ouderlingen plaats.

21. De vermelde „kandelaar” beteekent blijkbaar de gelegenheid van den dienst voor den Heere. De kandelaars waren niet met elkander verbonden, maar men kon ze elk apart wegnemen. Dat komt met de gelijkenis van de „talenten” overeen, die eveneens dienstgelegenheden voorstellen en die, toen de Heer tot Zijn Tempel kwam, van de droomers en luiards werden weggenomen en aan de getrouwen werden overgegeven (Mattheüs 25 : 28). Toen in 1917 en 1918 de beproeving over de gemeente Gods kwam, vielen velen diergenen af, die tot dusver leider in de gemeente waren en de Heer veroorloofde hun niet langer hun lampenstandaards of kandelaars hoog te houden, d.w.z. hun gelegenheid tot den dienst hield op. De „zeven kandelaars” nemen blijkbaar betrekking op alle met de Koninkrijksbelangen verbonden dienstgelegenheden.

22. Dan werd tot de getrouwen onder de dienaars gezegd: „Doch dit hebt gij, dat gij de werken der Nicolaïeten haat, welke ook Ik haat” (Vers 6). De beteekenis „Nicolaïeten” verwijst naar heerscher of gebieder, naar dezulken, die over God's volk heerschen en het ten eigen nutte gebruiken. Hierin zijn begrepen zoowel de geestelijkheid der zoogenaamde kerken, als ook de ouderlingen in de vergaderingen des Heeren, die één zelfden weg gaan.

23. Daarop geschiedt niet slechts aan de ouderlingen maar ook aan allen in de vergadering de boodschap: „Wie ooren heeft [om te hooren], die hoore, wat de Geest [de Geest van Jehova, Jezus als spreker gebruikend] tot de gemeenten zegt”. Aan hen, die de waarschuwing ter oore namen en overwinnen zouden, werd gezegd: „[hem] zal Ik te eten geven van den boom des levens” (Vers 7). De „boom des levens” is met het Koninkrijk Gods verbonden. De waarschuwing des Heeren luidt: „En indien iemand afneemt van de woorden van het boek dezer profetie, God zal zijn deel afnemen van het geboomte des levens en van de heilige stad” (Openbaring 22 : 19). De boom des levens toont eeuwig leven door de nooit ontbrekende onderhouding ten leven, die de Heere voor de Zijnen voorziet. De goddelijke wijsheid wordt met den

boom des levens vergeleken (Spreuken 3 : 13-18). Jehova is de bron des levens en zelfs de 144.000 onsterfelijken zullen van Hem afhangen, opdat zij door den tweeden dood geen schade lijden. Daarom mag de boom des levens wel betrekking hebben op het voorrecht, waarin zich de gemeente verheugen zal, als zij de lieflijkheid en de heerlijkheid van Jehova aanschouwen en steeds in Zijnen Tempel zal onderzoeken. - Psalm 27 : 4.

Smyrna

24 De naam „Smyrna” is dezelfde als „Myrrhe”. Deze heeft een sterke, aangename geur, maar een bitteren smaak. Myrrhe was een bestanddeel van de heilige zalfolie en werd ook voor de verspreiding van een aangename reuk gebruikt (Psalm 45 : 7, 8; Esther 2 : 12). De volgende boodschap is aan de gemeente in Smyrna gericht (Openbaring 2 : 8-11). Deze gemeente stelt duidelijk de getrouwe gezalfden voor, die na de komst des Heeren tot Zijn Tempel door Hem werden goedgekeurd en gezalfd. Dat wordt door het feit ondersteund, dat geen woord van verwijt of berisping in de hun door den engel overgebrachte boodschap te vinden is. De Heere heeft hen geen enkele maal gewaar-schuwed, dat Hij tot Zijn Tempel zal komen, om hen te oordeelen. Daarom moeten dezen het zijn, die de getrouwe en verstandige knechtklasse vormen en die de Heere gelukzalig prijst (Mattheüs 24 : 45-47). Als de Heer tot Zijn Tempel komt, om met Zijn knechten af te rekenen, spreekt Hij tot degenen die Hij getrouw bevindt: „Ik weet uwe verdrukking en armoede, hoewel gij rijk zijt, en den laster van hen, die zeggen, dat zij Joden zijn, maar het niet zijn, doch eene synagoge des satans. Vrees niet voor hetgeen gij lijden zult. Zie, de duivel zal sommigen uwer in de gevangenis werpen, opdat gij verzocht wordt, en gij zult eene verdrukking hebben van tien dagen. Wees getrouw tot den dood en Ik zal u geven de kroon des levens” (Openbaring 2 : 9, 10). Dezen, de tegenspraak en de vijandelijkheden van zondaars tegen zich duldend, gingen door, den Heere te dienen temidden van droefheid, die voor hen slechts een bewijs van het welgevallen des Heeren geweest zijn en zij hebben zich daarover verheugd. Zij weten, dat zij door de goddeloozen als het uitvaagsel der wereld aangezien en veracht worden; maar de Heere zegt tot hen: gij zijt niet arm, zooals gij meent, maar rijk aan God's gunst, omdat het een voorrecht is met Christus te lijden. - Philipp. 1 : 29.

25 De Heere preekt de knechten voor hun getrouwe toewijding aan Hem. Dan zegt Hij hun, dat er menschen zijn die beweren „Joden (afkomstig van het woord „Juda”, wat lof-geven aan Jehova beteekent) te zijn, maar het niet zijn”. Dit zijn duidelijk lieden, die wel voorgeven navolgers van Christus te zijn, maar tegelijkertijd kwaad spreken van Gods organisatie en haar wijze van werken; zij trachten hen, die getrouw pogen met Gods werk voort te gaan te dwarsboomen. De Heere verklaart, dat deze menschen in werkelijkheid Satan's werktuigen zijn.

26 Dan zegt de Heere ter aanmoediging en vertroosting van hen, die in hun trouw aan den Heere volharden: „Vrees geen van deze dingen; de Duivel zal sommigen van u in de gevangenis werpen en gij zult eene verdrukking hebben van tien dagen; want de getrouwe dienstknecht moet hetzelfde lot ondergaan, als zijn Meester”. De „tien dagen” die hier vermeld worden kunnen niet tien letterlijke dagen beteekenen, maar beteekenen zinnebeeldig: den volledigen tijd van hun aanwezigheid op aarde, waar zij verdrukking zullen lijden door de hand van Satan. „Door vele verdrukkingen moeten wij het Koninkrijk Gods binnengaan”. - Hand. 14 : 22.

27 Merkt de verdere woorden van bemoediging op, die de Heere tot Smyrna spreekt: „Dit zegt de eerste en de laatste, die dood geweest is en levend geworden” (Vers 8). Dit heeft betrekking op het leven na den dood, hetgeen vermeld wordt in nauw verband staande met de andere woorden tot de goedgekeurden (beproefden), dit is daarom speciaal bemoedigend, omdat deze belofte aanduidt, dat zij, die getrouw zijn tot den dood, voor eeuwig met den Heere zullen zijn. Als een verdere en laatste aanmoediging luidt de boodschap: „Wees getrouw tot den dood en Ik zal u geven de kroon des levens” (Vers 10). Deze woorden beteekenen de hoogste trap van het leven, zij bewijzen ook het verwerven van de onsterfelijkheid en de heerlijkheid met Christus Jezus. Het beteekent de volkomen overwinning op den dood, want „wie overwint zal van den tweeden dood geene schade lijden” (Vers 11). Het bewijst duidelijk, dat de beproeving voor de getrouwen de grootste en van dusdanigen aard zal zijn, dat dit de goedkeuring van Jehova zal wegdragen voor degenen, die getrouw blijven; de beproeving brengt overigens de zekerheid mede, dat zij nimmer van hun toewijding aan God zullen afwijken. Allen behoorende tot het overblijfsel, die den Heere volkomen toegewijd zijn en die het bewijs van de goedkeuring des Heeren hebben verkregen, kunnen derhalve verzekerd zijn, dat zij — als zij van nu aan getrouw blijven tot den dood — het gezegende voorrecht deelachtig zullen zijn datgene te ontvangen, wat aan Smyrna beloofd werd. Wie zóó op de proef gesteld wordt en getrouw volhardt tot het einde, zal de kroon des levens ontvangen, die de Heere beloofd heeft aan hen, die Hem boven alles liefhebben. - Jac. 1 : 12.

Pérgamum

28 Er wordt een boodschap gericht „aan de gemeente te Pérgamum” (Verzen 12 tot 17). Deze heeft betrekking op de toestanden in de ware kerk, die voorkwamen op een bepaalden tijd van de tweede tegenwoordigheid des Heeren tot de komst ten oordeel van de kerk. „Pérgamum” beteekent „vesting, fort, verhevenheid of toren”. Het was omstreeks 1879, dat de publicaties van De Wacht-toren een aanvang namen; een paar jaar later werd het Wacht-toren Bijbel- en Tractaat Genoot-

schap georganiseerd, die beide tot op dezen dag de boodschap van het Koninkrijk des Heeren verkondigd hebben. In de jaren die daarna volgden, bleek het Wachttorens Bijbel- en Tractaat Genootschap een „fort of vesting” te zijn, waarin allen die de gerechtigheid liefhebben hun toevlucht uit de huichelachtige godsdiensten van de wereld mochten nemen. In dien tijd, evenals thans, was dit de éénige organisatie op aarde, die ijverig de waarheid van het Woord Gods omhoog hield. In de organisatie bevonden zich eenige getrouwen, eenige droomers en ook eenige verraders. De toestand, voorgesteld door de gemeente in Pérgamum, schijnt gelijktijdig bestaan te hebben met het Elia-werk der kerk. Leest nu het schriftuurlijk bericht en ziet, hoe goed de feiten met de profetie overeenstemmen.

29 Hij, Wiens woorden scherper snijden dan „het tweesnijdende scherpe zwaard” (Vers 12), waarschuwt, dat Hij „haastig” komen zal, om te oordeelen (Vers 16). De Diaglott-vertaling geeft dit zoo weer: „Ik weet, waar gij woont, dáár, waar de troon van den tegenstander (Satan; N.V.) is; en toch houdt gij mijn naam vast” (Vers 13). Vóór 1918 werd de kerk niet „in de schuilplaats des Allerhoogsten” gebracht; dientengevolge hebben zij in werkelijkheid daar gewoond, waar Satan zijn bestuurszetel gevestigd had. Gedurende dit tijdperk is de waarheid vooral gepubliceerd in de Engelsch sprekend landen van Brittannië en Amerika, die in werkelijkheid één wereldrijk uitmaken, de plaats waar Satan zijn hoofdzetel op aarde gehandhaafd heeft. Het Genootschap was alleen in de Vereenigde Staten en in Brittannië opgericht en nergens anders. De tegenstand, door Satan en zijn godsdienstige instrumenten geboden, is in deze landen groot geweest; toch waren er eenigen, „die den naam van den Heere vasthielden en het geloof in Hem niet verloochend hebben” (Vers 13). De wederoprichting der waarheid, die „eens aan de apostelen overgeleverd werd”, heeft in die landen binnen bovengenoemden tijd plaats gevonden. Degenen, die tot de kennis der waarheid zijn gekomen, hebben er geen aanspraak op gemaakt, navolgers van eenig mensch te zijn, zij hielden zich vast aan den Naam van Christus. Zij hebben zich niet tot een „kerkorganisatie” gegroepeerd en weigerden een naam aan te nemen, zooals andere instellingen dat deden, want zij onttrokken zich aan alle godsdienstige organisaties op aarde.

30 Om hunne beweging nog nader aan te duiden, zegt de goddelijke opteekening: „Gij hebt het geloof in Mij niet verloochend, ook niet in de dagen van Antipas, mijn getuige, mijn getrouwe, die gedood werd bij u, waar de satan woont” (Vers 13). De naam „Antipas” beteekent „tegen allen”. De naam heeft dus betrekking op allen die, uit den Geest geboren, standvastig hun standpunt ingenomen hebben tegen de geheele organisatie van Satan en aan de zijde des Heeren staan. Het werk van de gemeente in dit tijdperk is door Elia voorschaduwd en door Johannes de Dooper in het klein vervuld en ook door hem voorschaduwd. De ervaring van de gemeente in 1918 was gelijk aan die van de ont-

hoofding van Johannes de Dooper; daarmede eindigde tevens het Elia-werk. De profetie en de feiten wijzen dus den tijd en de plaats aan; zij bewijzen, dat dit werk in 't bijzonder in de periode van het Elia-werk moest worden toegepast.

31 Niet allen die deel uitmaakten van het Genootschap waren getrouw. Dit wordt aangeduid door de woorden van de profetie, t.w.: „Maar Ik heb enkele dingen tegen u: dat gij daar sommigen hebt, die vasthouden aan de leer van Bileam, die Balak leerde den kinderen Israëls een strik te spannen, dat zij afgodenoffers zouden eten en hoereeren” (Vers 14). Deze toestanden hebben bestaan kort voor den tijd toen Hij louterende tot den Tempel kwam en ten gerichte zat, om „de kinderen van Levi” te reinigen. - Mal. 3 : 3.

32 De geestelijken [predikanten en pastoors] van de „kerksystemen” worden en zijn gewijd aan het brengen van de offerande aan hun kerkorganisaties — hun „afgoden-offers” — en zij leeren om loon, zooals „Bileam”. Zij leggen hun gemeenteleden een „strik” in den weg of laten die staan en veroorzaken een onwettige verbintenis met de organisatie van den Duivel. In zekere mate hebben gedurende het tijdperk van het Elia-werk precies dezelfde toestanden binnen de gelederen van het Genootschap geheerscht. Sommigen in het Genootschap wilden dat wij de geestelijken zouden sparen; zij wenschten hen te verschoonen en sloegen den weg in van een compromis tusschen hen en de andere leden van de organisatie des Duivels. Zij doen anderen struikelen — „spannen een strik” — doordat zij vergeven, dat de geestelijkheid een goed werk verricht en daarom „zacht” behandeld moet worden. Sommigen van deze vooraanstaande personen in het Genootschap wilden graag de goedkeuring van menschen wegdragen — vooral van invloedrijke mannen — en de instemming van de mannen in de kerk verwerven. Dit is weer een andere manier, om het Woord Gods te gebruiken om loon, zooals Bileam dat deed. „Balak” beteekent „iemand die likt, of oplikt”; hij stelt degenen voor, die „de handen likken” van invloedrijke mannen; zulke „likkers” zoeken liever hun bijval te verwerven dan getrouw aan den Heere te zijn. Zij slaan eerder den weg in van het compromis, dan een vastberaden standpunt voor den Heere te kiezen, en zoo werpen zij een „strik” voor de anderen van Gods volk.

33 De openbaring zegt verder: „Zoo hebt gij ook sommigen, die op gelijke wijze de leer der Nicolaieten vasthouden” (Vers 15). Dit beteekent, dat zij, die een vergelijk hadden aangegaan, degenen waren die heerschappij over Gods erfenis voerden; zij „zijn voor de verleiding van een Bileamsloon bezweken” (Judas 11). Wie sedert lang in de tegenwoordige waarheid staan, zijn met de feiten, die het bovenstaande bevestigen, goed bekend. Dit tijdperk moet kort aan den tijd van de komst des Heeren tot den Tempel — om te oordeelen — voorafgegaan zijn, want de woorden luiden: „Be eer u dan; maar zoo niet, dan kom Ik haastig tot u en Ik zal strijd tegen hen voeren met het zwaard mijns

monds" (Vers 16). Toen de Heere met Zijn knechten afgerekend had, heeft Hij over hen, die zich niet bekeerden een ongunstig oordeel uitgesproken; Hij heeft hen van Zijn ware volk verwijderd of weggenomen. Met het afsluiten van het Elia-werk der gemeente werd er een groot aantal van hen verwijderd; zij zijn tegenstanders van Gods organisatie op aarde geworden en hebben zich met de booze-knechtklasse vereenzelvigd. - Matth. 25 : 26-28; 13 : 41; 24 : 48, 49.

34 De boodschap wordt gericht aan allen, die te dien tijde tot de gemeente op aarde behoorden, t.w. „Wie ooren heeft, die hoore, wat de Geest [van God] tot de gemeenten zegt" (Vers 17). De hier beschreven toestanden wekken altijd en overal het misnoegen van den Heere op, waar en bij wie zij ook aangetroffen worden; zij gelden voor allen, die in dergelijke toestanden verkeerden. Dan zegt de Heere aangaande de getrouwen, die standvastig gebleven en naar het Elisa-tijdperk van de gemeente overgebracht werden: „Wie overwint, dien zal Ik geven van het verborgen manna, en Ik zal hem een witten steen geven en op dien steen een nieuwen naam geschreven, welken niemand weet, dan die hem ontvangt" (Vers 17). „Manna" was een goddelijke voorziening voor het levensonderhoud. Toen Jezus op aarde vertoefde, was Hij het Manna of het „Brood", dat van den hemel nedergedaald was (Joh. 6 : 51). Nu is Hij het goddelijke Brood des Levens, omdat Hij evenwel goddelijk is, is Hij verborgen voor menselijke oogen. Daarvandaan de beschrijving: „het verborgen manna". Hij is de Eenige, dien God voorzien heeft, waarmede het overblijfsel zich voedt, terwijl het in een woestijn-toestand verkeerde. Hij is „verborgen" voor hen die God niet liefhebben. Deze feiten openbaart Hij thans aan Zijn overblijfsel door Zijn Geest en door de bliksemen Zijns Vaders. „Manna" beteekent letterlijk „wat is dit"? Velen, die voorgeven navolgers van Christus te zijn, verstaan de spijs en den drank niet, die het overblijfsel thans geniet en zij vragen: „Wat is dit, hetgeen door het Genootschap gepubliceerd wordt?" Het is alleen het overblijfsel [later vermeerderd met zijn metgezellen], dat nu de tegenwoordige waarheid ziet en er zich over verheugt. Zij worden door het feestmaal gevoed, dat hun toebereid wordt in het aangezicht van den vijand. Dit verklaart de reden, waarom velen die voorgeven navolgers des Heeren te zijn, de tegenwoordige waarheid niet scherp zien.

35 Bij het verborgen manna zegt de Heere: „En Ik zal eenen witten steen geven". Het woord „steen", in de beteekenis zooals hier gebezigd, is van het Grieksche woord afgeleid, dat „verkiezing" of „kiesrecht" [stemrecht] beteekent (Hand. 26 : 10; Diaglott; „En als zij zouden omgebracht worden, heb ik mijne stem eraan gegeven"; N.V.). De Heere stemt voor de beproefden [goedgekeurden] en dit schijnt overeen te komen met het Woord des Heeren, dat Hij de namen van zulke beproefden voor Zijn engelen belijdt (Lucas 12 : 8). De „steen" wijst dan ook iemand als een beproefd lid van de organisatie des Heeren aan. De beproefden ont-

vangen een „nieuwen naam", hetgeen een vertrouwelijke verhouding met den Heere aanduidt, waarop geen mensch inbreuk kan maken en waarvan niemand zelfs iets kan weten. „De Heere kent de zijnen" (2 Tim. 2 : 19). Hij belooft hier een innige verwantschap van vertrouwelijkheid tusschen de beproefde personen en Hem-zelf te onderhouden; alle mogelijke tegenstand dien zij mogen ondervinden, kan geenszins hun goeden naam bij den Heere schaden. Een goede naam bij Hem is grooter gewin dan alle rijkdom. Zij zijn naar waarheid in de vreugde des Heeren. Deze getrouwen, die naar het Elisa-tijdperk van de gemeente overgebracht zijn, verkondigen met blijdschap den Koning en Zijn Koninkrijk.

Thyatira

36 Gods Zoon waarschuwt dat er een snel en zeker oordeel over de gemeente in Thyatira geveld zal worden, d.w.z. over hen, die in den toestand verkeerden, door Thyatira afgebeeld, want zij hebben den Heere mishaaagd (Verzen 18 tot 29). Volgens de meening van het meerendeel der gezaghebbende bronnen beteekent Thyatira „dochter"; dit wordt bevestigd door de woorden van Vers 20. Het werk ter verspreiding der waarheid is gedurende het tijdperk, voorgesteld door den profeet Elia, steeds grooter geworden. Deze toeneming werd met de volgende woorden voorzegd: „Uwe laatste werken (zijn meer) dan de eerste" (Vers 19). In dit tijdperk ontstond echter een toestand, die het misnoegen des Heeren opwekte. Er was namelijk een zekere invloed van vrouwen aanwezig — vooral tegenover de ouderlingen of voormannen in de gemeente — die er op uit waren de mannen en broeders van den waren dienst van God af te keeren; deze invloed bracht hun er ook toe, met Satans organisatie een vergelijk te treffen. Dien-tengevolge zegt de Heere: „Maar Ik heb tegen u, dat gij de vrouw Izébel laat begaan, die zegt, dat zij eene profetes is, en zij leert en verleidt mijne knechten om te hoereeren en afgodenoffers te eten" [offervleesch aan afgoden gewijd, te eten; Diaglott]. - Vers 20.

37 Izébel, de vrouw van den Israëlitischen Koning Achab, heeft een onbehoorlijken en verderfelijken invloed op haar man uitgeoefend. In de Schrift treedt zij vooral op den voorgrond bij hare aanrakingen met Elia (1 Kon. 16 : 31; 19 : 1-3). Dit vormt een sterke aanwijzing dat Thyatira een toestand voorstelt, die binnen de gemeente gedurende het Elia-tijdperk bestaan heeft. Het was inzonderheid gedurende dit tijdperk, dat vrouwen trachtten op den voorgrond te dringen om grooten invloed in de gemeente uit te oefenen, waartoe zij zelfs door sommigen van de leiders werden aangemoedigd. Een van de personen, die oorspronkelijk het Wachtoren Bijbel- en Tractaat Genootschap hadden opgericht, was een vrouw — de vrouw van den president. Zij had er op aangedrongen de redactie van De Wachtoren op zich te nemen en toen zij daarbij tegenstand

en weigering ondervond, heeft zij andere vrouwen overgehaald een verkeerde richting in te slaan tegen het werk des Heeren in. De schriftuurlijke verklaring „de vrouw Izébel, die zegt, dat zij eene profetes is”, heeft inderdaad betrekking op zekeren vrouwelijken invloed in de gemeente, die over de leiders of de vooraanstaande mannen uitgeoefend werd.

38 Jezus' Woord is gezaghebbend voor de verklaring van de waarheid, dat een mensch den Heere méér moet liefhebben dan zijne vrouw of eenig ander schepsel, anders is hij de gunst des Heeren niet waard (Luc. 14 : 26; Matth. 19 : 27-29). Wanneer vrouwelijke invloed — onverschillig of deze nu van eene vrouw, beminde, moeder, zuster of dochter komt — een man van zijn getrouwheid en oprechten dienst voor den Heere doet afwijken, dan is dit niet alleen een verkeerde invloed, maar deze zal ten slotte zijn vernietiging veroorzaken. De Heere vergelijkt dit met den noodlottigen invloed, dien Izébel uitoefende over den koning, welke zoowel tot haar als zijn verderf leidde. Deze Schriftplaats kon derhalve geen betrekking hebben op Babylon, want God heeft aan de organisatie des Duivels nooit eenigen tijd gegeven om zich te bekeeren” (Vers 21). Neen, deze vermaning slaat op een door vrouwen veroorzaakte en onderhouden wantoestand, die binnen de ware gemeente geheerscht heeft, zooals door Izébel geïllustreerd wordt.

39 Er waren en er zijn natuurlijk te allen tijde goede vrouwen in de gemeente, die den plicht vervullen, welke de Heere hun opgedragen heeft. Er waren en er zijn echter ook andere vrouwen, die trachten datgene te doen, waartoe zij geen opdracht gekregen hebben. De goede vrouwen dienen als getuigen voor den Heere, de anderen — de slechten — probeeren de mannen voor te schrijven, wat zij moeten doen.

40 Het is aan velen een welbekend feit, dat vóór de komst van den Heere tot Zijn Tempel, zekere vrouwen in de ware gemeente grooten invloed op bepaalde mannen — leiders of ouderlingen — uitoefenden; zij brachten hen er toe met Satans organisatie een accoord aan te gaan en daardoor te weigeren een besliste, ondubbelzinnige houding voor den Heere en de belangen van Zijn Koninkrijk op aarde in te nemen. Vrouwen hebben ook ouderlingen of leiders door hun verkeerden invloed bewogen, het „Hoofd niet vast te houden”, maar eigenzinnig te worden en in strijd met God's voorschriften te handelen. Zij werden door allerlei hartstochten of invloeden, die aan Gods Woord vreemd zijn, beheerscht. Zelfs tot heden toe tracht deze invloed nog het werk des Heeren in den weg te staan. Deze toestand kenmerkte echter inzonderheid de Elia-periode der gemeente. In dien tijd werden door vrouwen groepen georganiseerd, vrouwen in de gemeente bereidden ten behoeve van de ouderlingen, studies, voordrachten (preeken) en redevoeringen voor en vrouwen schreven hun voor, wat zij zoal moesten zeggen. Eerzuchtige vrouwen in de gemeente oefenden een zeer sterken in-

vloed uit op hunne mannen of op sommigen van de zwakkere broeders, om hun wenschen aangaande de organisatie of de leiding der gemeente door te zetten. Vrouwen der gemeente namen haar toevlucht tot vleitaal tegenover de leiders of ouderlingen, om ook op deze wijze invloed op hen uit te oefenen. Of dit nu wetend en opzettelijk gedaan werd, komt er niet op aan; het toont evenwel Satans poging de organisatie des Heeren te verontreinigen en te verscheuren, zooals de Heere van tevoren geweten en voorzegt heeft.

41 De Heere heeft er op gewezen, dat de vrouw haar eigen plaats in de gemeente heeft, maar het is niet de plaats om „den man onderricht te geven” (1 Tim. 2 : 12), noch te trachten invloed op den man uit te oefenen, als hij zijn rechtmatigen plicht als dienstknecht des Heeren nakomt. Vrouwen in de gemeente hebben hun mannen of anderen bewogen, een compromis aan te gaan met betrekking tot Gods werk, om slechts aan de een of andere zelfzuchtige begeerte of eerezucht te kunnen voldoen. Het juiste voorschrift is: als de Heere een man aangesteld heeft om Hem te dienen, dan kan het den Heere niet behagen, dat hij daarvan een tittel of jota afwijkt, doordat hij zich in de uitoefening van zijn dienst door anderen laat beïnvloeden en vooral niet door eene vrouw! Paulus heeft den getrouwen dienst van de vrouwen in de gemeente aanbevolen, maar hij waarschuwde terzelfder tijd tegen haar verkeerden wandel.

42 De Heere heeft aangekondigd dat „de werken der ongerechtigheid” niet zullen slagen, maar dat Hij, wanneer Hij komt om te oordeelen, ze als „doode werken” zou bestempelen (Hebr. 9 : 14). „Zie, Ik werp haar op het ziekbed” (Vers 22). Izébel's vleesch werd door de honden opgegeten. Haar tegenbeeld werd „te bed geworpen” zooals de begeerte van eene hoer is en allen die voor haar invloed bezweken en zich niet bekeerden, werden aan de verdrukking onderworpen. Het blijkt, dat deze verdrukking over hen gekomen is, die onder den verkeerden invloed van vrouwen geraakt waren; zij zingen niet hardop den lof van Jehova, maar schreeuwen van weedom. „Zie, Mijne knechten zullen juichen van ganscher harte, maar gijlieden zult schreeuwen van weedom des harten, en van breking des geestes zult gij huilen”. - Jes. 65 : 14.

43 De gezalfden zien heden duidelijk in, dat er velen van den Heere en Zijn dienst weggevoerd zijn door den verderf-brengenden invloed van een vrouw of vrouwen, uitgeoefend op verschillende manieren; degenen die aldus verkeerd gewandeld hebben verrichtten generlei dienst meer, hun „werken zijn dood”. In dit verband zegt de Heere: „En alle gemeenten zullen inzien, dat Ik het ben, die nieren en harten doorzoek; en Ik zal u vergelden, een ieder naar uwe werken” (Vers 23). Wij weten allen, dat de Heere Jezus het Hoofd der gemeente is. Den weg, dien Hij voorschrijft, moeten wij volgen; Hij weet welke beweegredenen een ieder voor zijn handelen heeft. Hier wordt opnieuw het bewijs geleverd, dat „alle gemeenten” in denzelfden tijd moeten bestaan, waarop de boodschap van toepas-

sing is. Derhalve kan de boodschap aan de gemeenten geen lange periode omvatten, en dit omvat zij ook niet; zij geldt slechts sinds de tweede tegenwoordigheid van den Heere. Dit kan alleen na de komst des Heeren tot Zijn Tempel ten oordeel begrepen worden.

44 Nu kan men zien dat het vooral de voor-aanstaande mannen waren, die een compromis met de organisatie van den Duivel hebben aangegaan en dat dezen het waren, die de gemelde „hoererij” bedreven hebben. De vraag kan overigens gesteld worden: Hoe worden vrouwen, vooral in de gemeente, door den Duivel verzocht? Het antwoord is, dat zij op een speciale manier gebruikt zijn, om de dienstknechten in de gemeente te verleiden, door haar invloed op schadelijke, verleidende wijze aan te wenden. Op deze wijze hebben zij de dienstknechten of leiders schuldig doen zijn aan een onwettigen omgang met de organisatie des Duivels en hebben zij ter wille van hun levensbehoud daarmede een accoord gesloten [een niet-aanvalsverdrag]. Als een vrouw haar man beïnvloedt, om het een of ander gedeelte van de organisatie van den Duivel te dienen, hoe dan ook — zoodat zij een gemakkelijk en geriefelijk leven kan leiden, wat haar huiselijk leven en andere dingen betreft — dan beteekent dit, dat zij op haar man een verderfelijken invloed uitoefent, als van een „hoer”. Wanneer de Heere den man de gelegenheid verschaft Hem te dienen, behoort de vrouw — als zij aan den Heere toegewijd is — er voor te zorgen dat zij hem geenszins in den weg staat. Integendeel! Zij behoort juist op alle mogelijke manieren daarin mede te werken, want dit is het grootste voorrecht, wat een man ontvangen kan: namelijk, God en Zijn Christus te dienen.

44a Betreffende den vrouwelijken invloed en over den val van Salomo (1 Kon. 11:4-8) schrijft A. Vilmar in 1861 het volgende: „Op zijn oude dag werd Salomon door zijn vrouwen tot de dienst van vreemde goden verleid, [neigden; Utr. V.], zodat zijn hart niet altijd onverdeeld aan Jahweh, zijn God, toebehoorde, zoals het hart van zijn vader David. Salomon begon Asjtarte, de godin der Sidoniërs, en Milkom, de gruwel der Ammonieten, te vereren; hij deed dus wat slecht was in de ogen van Jahwe, en bleef Hem niet altijd trouw, zoals zijn vader David. Zelfs bouwde Salomon een offerhoogte voor Kemosj, de gruwel van Moab, op de berg ten oosten van Jeruzalem, en een voor Molok, de gruwel der Ammonieten. Hetzelfde deed hij voor al zijn vreemde vrouwen, die voor haar goden wierook wilden branden en offeren” (Petr. Can. Bijb.). „In Salomo vertoont zich reeds de aanvang van het verheffen der „wereldsche beschaving tot godsdienst”, die later door Achab in al haar onmiddellijkheid en naaktheid werd gerealiseerd en het begin van dezen eeredienst der Cultuur Beschaving werd door zijn ziels-gebondenheid aan het vrouwelijke geslacht gemaakt. Op een bepaalde trap der „beschaving” heerscht namelijk in den omgang tusschen man en vrouw geenszins de ruwe zinnelijkheid, doch het psychische wel-

gevallen aan de vrouw en de overgave aan de vrouw naar de ziel, de „begeerlijkheid der oogen” (1 Joh. 2:16) en wel de begeerte der oogen naar het geslacht als zoodanig, niet naar het vrouwelijke individu. Deze psychische polygamie trekt den kern van de mannelijke ziel uit elkander, snijdt hem in stukken en doet hem uiteen vallen (dikwijls niet in lageren, maar in veel hooger graad dan de grove wellust) en zulks op onweerstaanbare wijze. Dit opgelost-worden van den mannelijken geestkracht door psychische, vrouwelijke invloeden van dien aard behoort tot de meest verlokkenende gevaren, waaraan een geestelijk begaafde man bloot gesteld kan zijn. Het is een **verzoeking** in den strengsten zin, want dit soort van verkeer heeft de strekking zoomede het gevolg, het Woord Gods in het hart uit te dooven, dat hart tot het vasthouden van God's Woord krachteloos te maken en eindelijk aan het mannelijke hart de hem uitsluitend medegedeelde kracht — het Woord Gods in de wereld tot gelding te brengen en te onderhouden — volledig te onttrekken. Deze speciale plicht van den man, hetzij als hoofd van het gezin dan wel tot leiding geven in de kerk geroepen, maakt hij door dit soort van verkeer **onmogelijk**. Dit is ook de beteekenis van het onvertaalbare Hebreeuwsche woord, dat door Luther door „neigden zijn hart” slechts onvolkomen is weergegeven en evenmin door „verleiden” duidelijk uitkomt.

44b „De natuur van de vrouw, bevrijd van den man en op eigen beenen staande, is er op uit aan alles mee te doen en dit is zoo geweest sinds Eva. Men omschrijft dit gewoonlijk als „vrouwelijke nieuwsgierigheid” — in haar eigen levenssfeer is dat niet onjuist — in wezen is het echter bandeloosheid [Schrankenlosigkeit]. De beperking, de grens van de vrouw is de man; zonder hem valt zij aan de zelf-vernietiging prijs; volgt de man echter de vrouw — in plaats van haar wijselijk binnen de perken te houden — dan treedt de volledige verafgoding van schepselen op: Asjtarte-dienst, de godsdienst der wereld-beschaving en de vereering van het „genie” doen zich als dan onvermijdelijk en op de ergste wijze gelden. Wat de wereld ook maar ergens voor „schoons en groots” heeft voortgebracht, moet absoluut tot voorwerp van genot, tot „versiering des levens”, tot vereering gemaakt worden; en de levende God is zelf niet anders dan één onder de vele genots-voorwerpen — alleen moet Hij nooit ongemakkelijk worden en niet probeeren in deze vereering der andere voorwerpen in te grijpen; Hij wordt, wanneer Hij al geduld wordt, tot een afgod gemaakt, de andere afgoden in rang hoogstens gelijkwaardig.

44c „Deze wereldsche beschaving [Cultuur] als uitsluitende beheerscher van het gezamenlijke geestelijke leven des menschen, als **godsdienst** — laat men bij den geestelijken stand dit toch nimmer vergeten — is een **specifiek vrouwelijke zonde**, een zeer bepaalde herhaling van den zondeval. Wilten wij werkelijk genezen, dan dienen wij het kwaad bij den wortel aan te grijpen en niet bang zijn pijn te doen. Welnu: de mannen van de weten-

schap en de beschaving [en den godsdienst] in onzen tijd zijn slaven der vrouwen [Weiberknechte], zooals ook Salomo en een knecht van vrouwen was geworden; met dit verschil dat zij de vroegere grootheid van Salomo niet achter zich hebben, zij zijn zuiver verachtelijke vrouwen-dienaren, met geschoren hoofden liggend in den schoot van Delila en in hun onderrok bij het spinnewiel van Omphale zittende, zonder ooit een Simson noch een Hercules te zijn geweest.

44d „De éénige voorwaarde, waarbij ook in de periode der grijsheid met hare natuurlijke zwakte, de geestkracht behouden en haar eer bewaard kan blijven, is deze, dat „het hart volkomen [onverdeeld] met God” is geweest en blijve. Ontbreekt deze voorwaarde, is men zijn leven lang bereidwillig op de gedachten van anderen ingegaan, — weliswaar zonder deze te deelen, maar ook zonder ze tegen te spreken — dan treedt bij den ouderling een volledig verlies van houding in, men wordt kindsch. . . . En bij Salomo is het oer-voorbeeld van deze toestanden te zoeken”. Tot zoover Vilmar.

45 Dan spreekt de Heere tot hen die aan dezen verderfelijken invloed niet toegegeven hebben maar standvastig hun oprechtheid tegenover de Heere gehandhaafd hebben, en zegt: „**Ik leg u geen anderen last op. Maar wat gij hebt, houdt dat vast, totdat Ik gekomen ben**” (Verzen 24, 25). De Heere belooft dat Hij de „Izébel-werkers” van Zijn beproefden [goedgekeurden] zal scheiden, wanneer Hij tot Zijn Tempel ten oordeel verschijnt. Tot aan dien tijd, zegt Hij tot hen, moet gij het geloof, de liefde, en den dienst die aan u toevertrouwd is, behouden en altijd voor het geloof strijden, dat het eerst aan de heiligen overgeleverd werd. Dan voegt Hij de woorden van bemoediging aan de getrouwen toe: „**En wie overwint en mijne werken tot het einde toe bewaart, hem zal Ik macht geven over de heidenen [natiën]; en hij zal hen hoeden met een ijzeren staf; als aardewerk worden zij verbrijzeld. Gelijk ook Ik van Mijnen Vader ontvangen heb, zal Ik hem de morgenster geven**”. - Verzen 26, 27, 28.

46 „Zijne werken tot het einde toe bewaren moet beteekenen: tot het einde, dat komt nadat „dit evangelie van het Koninkrijk aan de geheele wereld tot een getuigenis gepredikt is” (Matth. 24 : 14). Aangezien de gemeente nu den tijd beleeft, waarin hare leden een blik in de onmiddellijke toekomst kunnen slaan, duiden de Woorden van Jezus wellicht niet aan, dat het aan het overwinnende overblijfsel vergund zal worden, de verplettering van Satan's organisatie te aanschouwen? En zegt het niet dat zij gedurende dien tijd en daarna een werk op aarde mogen doen tot eer van den Naam van Jehova? Het blijkt dat Jehova dezelfde overwinnaars — die leden van Zion zijn — toespreekt, als Hij door Zijn profeet zegt: „Maak u op en dorsch, gij dochter Sions! Ik zal u ijzeren horens maken en hoeven van koper, dat gij de volkeren verbrijzelt en hunnen buit den Heere wijdt en hunnen rijkdom den Heer der gansche aarde”. - Micha 4 : 13; Utr. V. De overwin-

naars vernemen dan, dat zij een eerepositie met den „Morgenster” zullen innemen, hetgeen blijkbaar beteekent met Christus in heerlijkheid zullen verblijven (Openb. 22 : 16). De Heere openbaart deze waarheden ter bemoediging van het geheele getrouwe overblijfsel der gemeente. Het verheft heden vroolijk zijn stem en zingt voor Jehova „het nieuwe gezang”. - Openb. 5 : 9.

SARDES

HOOFDSTUK III

47 De glorierijke Vorst met den Geest van Jehova vervuld, onder Wiens bevel alle heiligen engelen staan, richt vervolgens een boodschap tot de gemeente van Sardes (Verzen 1 tot 6). Een man van gezag geeft als de beteekenis van het woord „Sardes” aan: „vreugde-vorst” of „vreugde-lied”. Sardes was de oude hoofdstad van Lydië, de woonplaats van den koninklijken, schatrijken en beroemden Croesus. De inwoners genoten onder de andere natiën een slechte reputatie wegens hun wellustige levenswijze. Tusschen de jaren 1879 en 1918 viel het tijdperk waarin het Elia-werk der gemeente ten uitvoer werd gebracht. Het was ook een tijdvak, waarin de grootste rijkdommen opgehoopt werden onder de menschen der wereld. Geldzucht en geldgierigheid hebben dit tijdperk inzonderheid gekenmerkt. Gedurende deze periode werd ook de waarheid over het Koninkrijk gepredikt; de gemeente op aarde bevond zich te midden van een dolle jacht naar rijkdom. Ongetwijfeld werden velen, die tot kennis der waarheid waren gekomen, hierdoor eveneens aangetast; zij „verdrongen in de zee” (1 Tim. 6 : 9; Openb. 20 : 13). In dit tijdperk hadden velen de waarheid gehoord; voor een wijle verheugden zij zich uitermate en zongen zij hun vreugde in den Heere uit. Toen hebben zij, die verlangden naar stoffelijken rijkdom en het genot dat daarmede gepaard gaat [in dit geval betrof het een groot aantal, dat in de waarheid stond], hun ijver laten bekoelen, hun handen doen verslappen en hun tong het zwijgen opgelegd.

48 De tijd voor den Heere, om in den Tempel ten oordeel te verschijnen, naderde; het woord wordt thans gericht tot de leden in de gemeente, waarin toestanden heerschten die met die van Sardes overeenkomst vertoonden: „**Ik weet uwe werken, dat gij den naam hebt, dat gij leeft, maar gij zijt dood**” (Vers 1). Met andere woorden: zij hebben weliswaar eenige werken gedaan, maar zonder waar geloof. Het geloof zonder de „werken” is dood; en de „werken” zonder het geloof, dat door liefde aangedreven wordt hebben al evenmin waarde. - Jac. 2 : 26.

49 Paulus zegt dat zij, die eer aan menschen geven, „vleeschelijk gezind” zijn (Rom. 8 : 5, 6; 1 Cor. 3 : 3, 4). In genoemde periode beweerden velen de waarheid te gelooven; zij hebben haar aangenomen, als „de beste godsdienst die er bestaat”. Zij hielden vooral van de gezelligheid en

de hartelijkheid, die onder de „waarheids-menschen” werden aangetroffen. Zijn woonden vergaderingen en hoofdvergaderingen bij, deden erg vroom, gaven voor dat zij een liefelijk en prachtig karakter ontwikkeld hadden, wenschten bij belangrijke samenkomsten hun opwachting te maken, noodigden graag de meest geziene sprekers ten feestmaal en namen overigens bij openbare vergaderingen een voorname plaats in. Zij verspreidden zoo nu en dan eenige tractaten, gaven enkele bijdragen voor de noodige uitgaven en pronkten een beetje met hun stoffelijken rijkdom, zoodat zij zogenaamd hooger in aanzien stonden dan de „gewone menschen”, zij hielden er dol veel van, de rol van satelieten [volgelingen] van de voornaamste ouderlingen en leiders te spelen. Wanneer een dienst verricht moest worden, die iemand sterk onder de publieke aandacht zou brengen, grepen zij deze gelegenheid gretig aan. Maar wanneer men de hitte van den strijd moest verduren, waren zij in geen velden en wegen te zien; dan waren ze nergens te vinden. Zij wilden vooral niet zoo graag de waarheid aangaande de organisatie van Satan vertellen, uit vrees dat zij sommigen „aanstoot” zouden geven en zelf bespottelijk zouden lijken. Het Koninkrijk was voor hen in 't geheel niet hét groote levensdoel. Dergelijke toestanden, die in de gemeente gedurende de afgelopen vijftig jaar [sedert 1880] hebben bestaan, kunnen door niemand betwijfeld worden die de feiten eenigermate kent. Daarom zegt de Heere door Zijn boodschapper: „Want Ik heb geen van uwe werken vol [voltooid; L.V.] bevonden. - Vers 2.

50 De op bovenstaande wijze beschreven leden houden weliswaar aan de grondwaarheden vast, maar zoo'n geloof kan niet voortbestaan, als er niet „gewerkt” wordt. Daarom zegt de Heere tot hen: „Wees wakker en versterk het overige, dat dreigde te sterven” (Vers 2). Als zij hun „redelijken eeredienst” (Rom. 12 : 1) niet verrichten — dit is geen uiterlijke vroomheid of schijn onder de menschen — zullen zij spoedig sterven; zij moeten ontwaken tot besef van hun voorrechten. De Heere gaat voort: „Bedenk dan, hoe gij het ontvangen en gehoord hebt en bewaar het en bekeer u [sla een anderen wandel in]” (Vers 3). „Heb berouw over den koers dien gij gevolgd hebt en wordt werkzaam”, dit is de eigenlijke beteekenis dier woorden. „Want de droefheid naar Gods wil leidt tot onberouwelijken inkeer en tot heil zonder naberouw, maar de droefheid der wereld brengt den dood” (2 Cor 7 : 10). Als zij op deze waarschuwing geen acht slaan, zullen zij de genade van God [d.i. „de bediening der verzoening”] tevergeefs ontvangen (2 Cor. 5 : 18 - 6 : 3). Dan zegt de Heere tegen hen dat — als zij niet zullen waken — Hij ongemerkt tot Zijn Tempel zal komen en zij door de dingen verstrikt zullen worden, die zij in hun zelfzucht niet konden loslaten (Luc. 21 : 34, 35). Dat sommigen die in dezen toestand verkeerden, zouden ontwaken en zich oprichten, wordt duidelijk door het feit getoond,

dat de Heere hen waarschuwt, opdat zij alsnog gelegenheid mogen hebben dit te doen.

51 Er waren onder hen enkelen, die eenigszins in een dergelijken toestand verkeerden, over wie Hij zeide: „Doch gij hebt enkele personen te Sardes, die hunne kleederen niet hebben bezoedeld, en zij zullen met Mij in witte kleederen wandelen, omdat zij het waardig zijn” (Vers 4). Dezulken bewaren zich onbevlekt van de wereld, door te weigeren met de wereld gelijkvormig te worden; ja, zij haten zelfs hun eigen vleeschelijke zwakheden (Jac. 1 : 27; Judas 23). Er wordt duidelijk beloofd, dat degenen die zich bekeerden en zich den Heere wijden, als de Zijnen en gekenmerkt zullen worden. Zij „zullen met Hem in witte kleederen wandelen”, hetgeen beteekent: zij zullen in hun roeping waardig wandelen en de goedkeuring des Heeren wegdragen. - Ef. 4 : 1.

52 Dan zegt Hij over hen, dat „de overwinnaars met witte kleederen bekleed” zullen worden en dat „hun naam uit het boek des levens niet uitgeschikt” zal worden (Vers 5). Dit beteekent duidelijk, dat zij de goedkeuring van den Heere wegdragen om onder Zijn beproefden gerekend te worden. Hij zegt ook: „Ik zal zijnen naam belijden vóór mijnen Vader en vóór Zijne engelen” (Vers 5), hetgeen als verder bewijs dient van Zijn goedkeuring en de erkenning voor Zijn engelen en voor Jehova, dat zij leden van Zijn Huis zijn. Laten derhalve allen van de „Sardes-klasse”, die den geest van Jehova hebben, dit hooren en er acht op slaan (Luc. 12 : 8). De Heere is in Zijn Tempel; zelfs nu nog kunnen er enkelen zijn, die in dezen toestand verkeerden en nochtans volkomen tot den Heere teruggebracht kunnen worden.

Philadélphia

53 Als de geliefde Zoon en groote Hoogepriester van Jehova de woorden richt tot de gemeente in Philadélphia, wordt Hij beschreven als „de Heilige, de Waarachtige, die den sleutel Davids heeft”, bekleed met alle macht en gezag, om het Koninkrijk op te richten (Verzen 7 tot 13). Als Hij Zijn koninklijk gezag begint uit te oefenen, kan niets Hem weerhouden; en als Hij Satan en zijn organisatie uitsluit, kan zij nimmer meer opgericht worden (Psalm 110 : 2-6). „Philadélphia” beteekent „broederlijke liefde”, het wil dus zeggen: de liefde van Christus die de broeders in Christus samenhoudt, de drijfkracht voor hun onbaatzuchtige toewijding en dienst voor Jehova (2 Cor. 5 : 14-19). Wie zulk een liefde uitdraagt, verricht den dienst der verzoening — door Jehova aan hem toevertrouwd — met vreugde.

54 Gedurende het tijdperk van het begin van de tweede tegenwoordigheid van Christus tot nu toe, waren er eenigen onder de toegewijden, die hun beste krachten hadden ingespannen om God als Zijn getuigen te dienen. Het is waar, dat sommigen, die op dezen weg begonnen te wandelen, „moede werden te doen wat goed is” (2 Thess. 3 : 13) en op dezen weg vielen; toch waren er ande-

ren onder hen, die altijd de hitte van den strijd verduurd hebben en zich verlustigden om het werk te doen, dat hun toevertrouwd was. Zij hebben nimmer de goedkeuring van menschen gezocht, zoowel binnen als buiten de gemeente. Zij waren het mikpunt voor velen, die voorgaven navolgers van Christus te zijn, doch in werkelijkheid hun krachten gebruikten om het werk des Duivels te doen, namelijk de getrouwe werkers te bena-deelen. Deze getrouwe werkers hebben — gelegen of niet gelegen — gearbeid, altijd gereed en verlangend om datgene te doen, wat in hun macht lag en wat hun handen vonden om te doen (Pred. 9 : 10) opdat de Naam des Heeren groot mocht worden. De woorden van Jezus toonen aan dat hun pogingen Hem behaagden, wanneer Hij zegt: „Ik weet uwe werken” (Vers 8). Het is hetzelfde alsof Hij zegt: „Gij zijt naar uw vermogen getrouw geweest”. Hij let op hen, die Zijn voetstappen gevolgd zijn, die niet nalieten de waarheid te verkondigen en Zijn geest van liefde aan den dag geleed hebben.

55 Dan zegt Hij tot hen dat zij „Zijn woord be-waard hebben” en „Zijnen Naam niet verloochend hebben”; dat er een werk is om te doen, dat zij hiervoor „kleine kracht hebben” en dat Hij „een geopende deur vóór hen gegeven heeft, die niemand kan sluiten” (Vers 8). De „deur”, die hier genoemd wordt, is geen toegang tot den hemel, evenmin tot het Koninkrijk, zij beteekent blijkbaar de gelegenheid tot werken, door de belangen van het Koninkrijk hier op aarde te behartigen. Het blijkt duidelijk dat dit een tijd was, kort voordat de Heere tot Zijn Tempel verscheen om te oordeelen, want Hij zegt: „Ik kom spoedig, houd vast wat gij hebt, opdat niemand uwe kroon neme” (Vers 11). Het verlies van de „kroon” of de gelegenheid om gekroond te worden, zal bij het oordeel geschieden. Voor de ontrouwen zal het oordeel in den Tempel ongunstig uitvallen, de belangen van het Koninkrijk zullen dus van hen weggenomen en aan de getrouwen gegeven worden. De Heere heeft door Zijn gelijkenis van de „talenten” getoond, dat er bij Zijn komst tot den Tempel om Zijn huis te oordeelen, een klasse gevonden zou worden, die getrouw aan Hem toegewijd zou zijn, en die daarom speciaal gezegend zou worden (Matth. 24 : 26). Bij dit gericht zal Hij tot de getrouwen zeggen: „Over weinig zijt gij getrouw geweest, over veel zal ik u stellen”. - Matth. 25 : 21.

56 Verder heeft Hij getoond, dat bij dit oordeel sommigen de gelegenheid zouden verliezen om nog eenigen dienst voor den Heere te verrichten; de gelegenheid „de kroon des levens” te verwerven, zou dus voor hen voorbij zijn (Matth. 25 : 28). Zij, die tot aan de komst van den Heere tot Zijn Tempel behielden wat zij hadden, die de goedkeuring des Heeren wegdroegen, die toen en daarna volhardden om, ondanks verdrukking, getrouw te dienen, die — hoewel zij belasterd en mishandeld werden — toch blijmoedig voortgingen den wil des Heeren te doen en die volhardden

tot den dood; dezulken zullen de „kroon des levens” ontvangen (Openb. 2 : 10). Maar het is wel duidelijk, dat niemand, die God den rug zou toekeeren dan wel zou weigeren gebruik te maken van de gelegenheid den Heere te dienen, toen hij daartoe de kans kreeg, eenige hoop kon koesteren deze kroon des levens te ontvangen.

57 „Philadélphia” beschrijft den toestand van de leden in de gemeente, die vastbesloten zijn, dat „niets hen zal kunnen scheiden van de liefde Gods, welke is in Christus Jezus, onzen Heere” (Rom. 8 : 36-39). Toen de Heere tot Zijn Tempel kwam, zelde Hij tot hen: „Ik heb eene geopende deur vóór u gegeven, die niemand kan sluiten” (vers 8). Alle tegenstand ten spijt, dien Satan en zijn instrumenten mogen bieden, moet de deur „open” blijven; de getuigenisdienst voor den Naam van Jehova zal voortgaan tot het einde toe. Het zal goed zijn voor hen die zich tegen het dienstwerk verzetten, er kennis van te nemen, dat het werk des Heeren voort zal gaan en dat hun tegenkanting zulks niet kan verhinderen. Zij die God waarlijk liefhebben, genieten het voorrecht dit werk te mogen doen, zoolang zij slechts getrouw zijn kunnen zij van dit voorrecht verzekerd zijn. Laten de getrouwen derhalve moed vatten en zich verheugen.

58 Er waren vóór de komst van den Heere tot Zijn Tempel stellig velen in de groepen der gemeente, die voorgaven God te dienen en geloofden in den Naam van Zijn geliefden Zoon, die dus zeiden, „dat zij Joden zijn” (Vers 9). Het woord „Jood” beteekent „lof-geven aan God”. De Heere wist dat hun voorwendselen valsch waren, dat zij God en Zijn Christus niet werkelijk liefhadden; zij waren zelfzuchtig; derhalve noemt God hen „leuenaars”. want „het zijn geen [Joden], maar [zij] liegen” (Vers 9). Zij bevonden zich weliswaar in de gemeente, maar worden niet beschreven als van Philadélphia te zijn. Zij zijn reeds tevoren beschreven.

59 Terwijl de leden van Philadélphia zich getrouw gedroegen om Gods werk te doen, waren er ondertusschen anderen, die weliswaar voorgaven den Heere gewijd te zijn, maar met den vijand heulden, zodoende: lijden, lichamelijke pijn, onrecht en zelfs gevangenisstraf over hun broeders brengende. In 1917 kwam er een zware beproeving over de gemeente; door Gods genade hebben echter eenigen van hen die vervolgd werden, getrouw en standvastig aan hun oprechtheid vastgehouden. Let nu in het licht van deze welbekende feiten op de woorden van Jezus: „Zie, Ik geef sommigen uit de synagoge des satans, van hen, die zeggen, dat zij Joden zijn en het niet zijn, maar liegen; zie, Ik zal maken, dat zij zullen komen en zich nederwerpen voor uwe voeten en erkennen, dat Ik u heb liefgehad” (Vers 9). De Heere zal Zijn liefde schenken aan hen, die getrouw en oprecht Zijn Naam blijven bekend maken. Zelfs de huichelaars zullen dit nog voor het einde zien.

60 Op het tijdstip dat de Heere tot Zijn Tempel kwam, brak er voor „de geheele wereld” een

uur van groote verzoeking of beproeving aan, velen vielen van God en Zijn waarheid af. Nadat Satan uit den hemel geworpen was, haastte hij zich, alles voor den eindstrijd op aarde in gereedheid te brengen. Alle middelen die hij weet te bedenken worden toegepast, om de menschen van God af te keeren. De zoogenaamde „kerk” in al haar variaties valt heelemaal van God af. Velen, die de kerk verlaten hadden en tot kennis der waarheid kwamen, werden later blind, zoodat zij niet konden zien dat Satan er een organisatie op na houdt. Zij hebben met alles wat aangaande Satans organisatie gezegd is, den spot gedreven, zij hebben het werk des Heeren tegengestaan, werden afkeerig en gingen ten slotte tot de wereld terug. Het is slechts een overblijfsel van hen, die eens door de waarheid verlicht werden, dat standvastig gebleven is; het is dit kleine groepje waaraan de Heere „het getuigenis van Jezus Christus” toevertrouwt. - Openb. 12 : 17.

61 Toen de Heere tot Zijn Tempel kwam, zag Hij dat deze personen Hem met volharding trachten te dienen. De belofte aan hen die standvastig en onwrikbaar waren gebleven, luidt: „Omdat gij mijn bevel tot volharding bewaard hebt, zal Ik ook u in het uur der beproeving bewaren, dat over de heele wereld zal slaan, en hen zal beproeven, die de aarde bewonen” (Vers 10; Petr. Can. Bijb.). Volharding beteekent: altijd met standvastigheid z'n plicht temidden van vervolging en tegenstand te vervullen. Een persoon die „standvastig” zijn plicht nakomt, is vol vreugde, omdat hij weet, dat hij Gods wil doet; dit is ook de reden dat hij in de verdrukking blijmoedig is. Jezus volhardde geduldig in Zijn toewijding en dienst en daarmee heeft Hij aan Zijn getrouwe navolgers een voorbeeld gegeven. (Hebr. 12 : 2, 3). Zijn Woord aan hen was en is: „Door uwe volharding zult gij uw leven verkrijgen”. - „Maar wie volhardt tot het einde, die zal behouden worden”. - „In de wereld lijdt gij verdrukking, maar houdt moed, Ik heb de wereld overwonnen”. (Luc. 21 : 19; Matth. 24 : 13; Joh. 16 : 33). „Indien wij volharderen, zullen wij ook mederegeeren” (2 Tim. 2 : 12). In „het uur der beproeving” heeft de Heere Zijn Geest over Zijn volk uitgestort, hen tot Zijn dienstknechten gemaakt en hen in de schuilplaats van Zijn organisatie gebracht, met de belofte dat zij die aldaar blijven, veilig zullen zijn. „Want op den berg Zion en te Jeruzalem zal ontkoming [redding; Utr. V.] zijn, gelijk als de Heere gezegd heeft”. - Joël 2 : 32.

62 De bliksemen des Heeren weerlichten bij den Tempel; Hij verlicht de tempelklasse en toont hun de „geopende deur”, die „niemand kan sluiten”; blijmoedig gaan zij voort en dienen Hem met vreugde des harten. Hij bewaart de Zijnen nu in Zion, door hun de gelegenheid te schenken, den Naam van Jehova en Zijn Koninkrijk te verkondigen. God legt Zijn boodschap in hun mond en zendt hen uit als Zijn getuigen, om Zijn lof te zingen. Alle belijders der zoogenaamde „Christenheid” hebben zich in de ure der beproeving bij de

organisatie van den Duivel gevoegd; het overblijfsel alleen blijft echter standvastig en getrouw. Zij blijven niet staan door eigen kracht, maar door Zijn genade volharden zij getrouw in hun toewijding aan Hem.

63 Omdat de ure nadert, waarin de Heere in Zijn Tempel verschijnt, zegt Hij tot hen, die Hem boven alles liefhebben: „Als gij overwint, zal Ik u maken tot eene zuil in den tempel mijns Gods en gij zult niet meer daar uit gaan; en Ik zal op u schrijven den naam mijns Gods en den naam van de stad mijns Gods, het nieuwe Jeruzalem, dat uit den hemel nederdaalt van mijnen God, en mijnen nieuwen naam” (Vers 12). Zij, die door de liefde van Christus worden gedrongen — derhalve volkomen aan God en Zijn dienst gewijd zijn en alzoo volharden tot het einde — zullen voor eeuwig gezegend zijn. Allen in de gemeente die hoorende ooren hebben, worden geroepen om te „hooren wat de Geest” van God door Christus Jezus nu tot Zijn volk „zegt” (Vers 13). Aan hen die hooren en gehoorzamen, zal de naam van het priesterdom van Melchizédek gegeven worden; zij zullen voor eeuwig in de gezegende organisatie van Jehova blijven.

Laodicea.

64 De boodschap tot de gemeente van Laodicea heeft betrekking op den tijd, nadat de weg voor Jehova bereid en de Heere tot Zijn Tempel gekomen is om te oordeelen (Verzen 14 tot 22). Het blijkt uit de Schrift, dat de eerste taak van den Heere zal zijn, met Zijn dienstknechten afrekening te houden (Ps. 11 : 5; Mal. 3 : 1-4; Matth. 25 : 14-29). Dit wordt verder door het feit aangetoond, dat de boodschap gericht wordt aan den „engel” van de gemeente te Laodicea. Het woord „Laodicea” beteekent „oordeel van het volk”. De Schrift verklaart uitdrukkelijk, dat het oordeel bij het huis Gods beginnen moet (1 Petr. 4 : 17). Aan de deur van dit „huis” staat Jezus, klopt aan en zegt: „Indien iemand naar mijne stem hoort [haar gehoorzaamt] en de deur opent, Ik zal bij hem binnen¹omen en maaltijd met hem houden en hij met Mij” (Vers 20). Deze woorden toonen aan, dat Hij bij den Tempel of het huis des Heeren is.

65 Jezus wordt in deze boodschap beschreven als „de getrouwe en waarachtige getuige” (Vers 15). Hij is nu gekomen om hen die een verbond met Hem gesloten hebben, op te wekken, opdat zij tot het besef mogen komen, wat het inhoudt getuigen van Jehova te zijn. Hij vertrouwt aan de beproefden [goedgekeurden] Zijn getuigenis toe, dat God Hem gegeven heeft en vervolgens wordt hun opgedragen als Gods getuigen uit te gaan. Jezus is het Hoofd van de getuigenklasse; allen die Gods goedkeuring wegdragen, dienen Zijn voorbeeld na te volgen. Andere schriftplaatsen bewijzen, dat omstreeks den tijd waarin de Heere tot Zijn Tempel kwam, Gods verbondsvolk loom en traag was; het leefde niet zooals zij, die met het getuigenis des Heeren bevoorrecht zijn, be-

hooren te leven; daarom was Hij toornig op hen (Jes. 12 : 1). Dat zij opgewekt en hun lippen met vurige kolen gereinigd moesten worden, is een verder bewijs, dat de fout ten opzichte van het getuigeniswerk bij hen had gelegen. - Jes. 6 : 5-8.

66 Er komt een gesprek voor tusschen Jehova en Zijn Hoofd-uitvoerende Ambtenaar, waarbij de vraag gesteld wordt: „Wie zal als getuige uitgezonden worden?” De ijverigen en getrouwen van de gemeente antwoordden op deze uitnodiging: „Zie hier ben ik, zend mij henen”, en de Heere zendt hen heen als Zijn getuigen (Jes. 6 : 8, 9; 43 : 10-12). Tegelijkertijd zijn er anderen in het verbond en in de gemeente, die gapen en loom zijn, zich uitrekken en begeeren door te slapen en te luiëren. Aan dezulken zegt de Heere door Zijn engelen: „Ik weet uwe werken, dat gij noch koud zijt, noch heet. Waart gij maar koud of heet!” - Vers 15.

67 Sedert den tijd van de komst des Heeren tot Zijn Tempel, rekent Hij met Zijn dienstknechten, aan wie Hij de belangen van het Koninkrijk toevertrouwd heeft, af. Deze tijd wordt door de gelijkenis der talenten voorgesteld. Kort na dezen tijd vond er een tweede uitstorting van den Heiligen Geest over Gods Volk plaats, zonder aanzien van geslacht of voorgaanden staat van dienst, zooals door den profeet Joël en den apostel Petrus voorzgd is (Joël 2 : 28-30; Hand. 2 : 16-21). Daarna begonnen de sterken, bedrijvigen en waakzamen, die als „jongelingen” voorgesteld worden, „gezichten te zien”, d.w.z. zij ontvingen een helderder begrip van de waarheid. Zij waren ijverig en werkzaam in gehoorzaamheid aan de bevelen des Heeren.

68 Tegelijkertijd was er een andere klasse in de gemeente, die voorgesteld wordt als „ouden die droomen droomen”, omdat zij traag waren en geen lust tot werken hadden, met weinig of geen dienstbetoon voor den Heere. Zij droomden van den goeden, ouden tijd en van den aangename tijd dien zij zouden smaken, wanneer zij in den hemel opgenomen werden. Zij gingen voort zich te voeden met het voedsel, dat zij jaren tevoren ontvangen hadden. Sedert het openen van den Tempel hebben zij daarom geen helder gezicht meer van de waarheid ontvangen, zocals den ijverigen voor den Heere ten deel viel (Openb. 11 : 19). Deze droomers hebben voorgewend „gewerkt” te hebben, maar zij deden het niet volgens het bevel van God. Zij hebben nooit het onderscheid gezien en begrepen tusschen de organisatie van Satan en de organisatie van God; dientengevolge weigeren zij om iets aangaande en tegen Satans organisatie te zeggen; zij laten het na ijverige getuigen voor den Heere te zijn. Hunne „werken” bestaan uit overpeinzingen, het bijwonen van eenige studies en vergaderingen en het nagaan van dingen, die de Heere reeds jaren geleden aan de gemeente gegeven heeft, in 't algemeen door datgene te doen, wat zij „het ontwikkelen van genade-gaven en vruchten des geestes” en van een „liefelijk karakter” noemen. Zij verstaan noch be-

seffen, dat „de vrucht des Geestes liefde is” (Gal. 5 : 22), hetgeen beteekent onbaatzuchtige toewijding aan God en overeenkomstige werkzaamheid in Zijn dienst. Zij zien niet in, dat de vrucht des Geestes alleen geopenbaard kan worden, door blijmoedig den wil des Heeren te doen in gehoorzaamheid aan Zijn bevelen (Matth. 7 : 20, 21; 1 Joh. 5 : 3). Weliswaar hebben zij den Heere niet verloochend en zijn zij derhalve niet heelemaal „koud” geworden, noch veel minder zijn ze echter „heet”. Omdat Jezus de leden die in het verbond met offerande zijn, liefheeft, bestraft Hij hen en waarschuwt de „lauwen” hoe noodig het is, dat zij hun handelwijze herzien door ijverig en vurig in den dienst des Heeren te worden. - Vers 19.

69 Het „werk” der gemeente, voorschaduw door den profeet Elisa, is kort na de komst des Heeren tot Zijn Tempel begonnen. Dit was en is een krachtige, ijverige en vurige veldtocht, door Gods getrouw volk uitgevoerd als een getuigenis voor den Naam en het voornemen van Jehova. Ten einde dit werk te kunnen doen, is de eerste vereischte: de organisatie van Satan te zien en haar aan de kaak te stellen, tevens is het noodig Gods organisatie te zien en op prijs te stellen, den Naam van Jehova groot te maken. De ijverigen of „heeten” vervullen deze twee-ledige opdracht; zij gaan blijmoedig voort met dit werk. IJver beteekent warmte, hitte; de ijverigen worden dus als warm of „heet” beschreven, terwijl de anderen „lauw” zijn.

70 Het is een welbekend feit, dat sedert de Heere in 1918 tot Zijn Tempel kwam, een groot aantal leden in de gemeente werden aangetroffen, die wel hoofdvergaderingen en onderlinge studies bijwoonden, maar niet „werkten”. Velen hebben in hoofdzaak het volgende gezegd: „Het geheele licht van het Woord van God is vóór 1917 gepubliceerd; deze waarheid hebben wij nu en wij zullen voortgaan ons daarmede te voeden en er over na te denken. De Heere heeft één man als Zijn „getrouwen en verstandigen dienstknecht” aangesteld; al heeft hij dan — in 1916 — de aarde verlaten, zoo doet hij toch nog altijd Gods werk op aarde en heeft het toezicht over Zijn gemeente. Aangezien wij door God begunstigd zijn en deze dingen weten, bezitten wij grooten rijkdom om ons te voeden met hetgeen hij vóór 1916 geschreven heeft en erover na te denken. Wij hebben liefelijke en prachtige karakters ontwikkeld. Wij kunnen voorts wijzen op een verleden en een voortreffelijken staat van dienst, waarin wij voor den Heere geijverd hebben en wij verlaten ons op den rijkdom, dien wij daarmede gewonnen hebben. Derhalve hebben wij niets van noode, maar wij rusten op onze lauweren, in afwachting in de heerlijkheid opgenomen te worden. Er bestaat overigens geen enkele reden, waarom wij smaad over onszelven zouden brengen, door van huis tot huis te gaan en den menschen iets te vertellen omtrent Satans organisatie en Gods organisatie. Want wij zijn waarlijk een stuk beter dan andere

menschen; laten zij dat soort werk maar zelf doen". - Zooals God voorzegt heeft, zullen zij zeggen: „Ik ben heiliger dan gij". - Jes. 65 : 5.

71 Het boven omschrevene beschrijft passend den toestand, die in de gemeente vooral na 1917 bestond en nog duidelijk sinds 1918. Dientengevolge luidt de boodschap, die de Heere tot hen zendt aldus: „Ik ben rijk en Ik heb mij verrijkt en heb aan niets gebrek, en gij weet niet, dat gij zijt de ellendige en jammerlijke en arme en blinde en naakte" (Vers 17). Omdat zij „blind" zijn wegens hun „lauw"-heid en gebrek aan ware liefde tot God, kunnen zij de vervulling der goddelijke profetie niet zien noch de onthulling van Zijn voor-nemen, hun ontbreekt het gezicht over de toekomst. (2 Petr. 1 : 2-9). Zij worden als „naakt" beschreven. De wet Gods verbiedt naaktheid. De kleederen die iemand droeg wezen de persoon aan als een dienstknecht van God in de positie die hij bekleedde (Exod. 20 : 26; 29 : 42, 43). „Als er geene profetie is, wordt het volk naakt [verwildert het volk; Utr. V.]" (Spr. 29 : 18). Aangezien zij de tegenwoordige waarheid niet verstaan, toonen zij hun naaktheid aan den Heere en aan hen die Zijn Geest hebben. Blijkbaar verwijst Jezus naar de onverschilligheid in hun dienst, wanneer Hij tot Zijn Tempel komt en zegt: „Zie, Ik kom als een dief. Zalig hij, die waakt en zijn kleederen bewaart, opdat hij niet naakt wandele en zijne schaamte niet gezien worde" (Openb. 16 : 15). De beproefden zijn met de kleederen des heils en den mantel der gerechtigheid bekleed; zij hebben het bruiloftskleed aan waardoor zij zich bekend maken als den Heere en Zijn dienst toegewijd. Zij gaan in de vreugde des Heeren in en nemen gaarne deel aan Zijn dienst.

72 Hoe anders is het gesteld met de „lauwen"! Zij zijn ellendig en jammerlijk, mistroostig en ongelukkig; omdat zij geen vreugde in den Heere hebben, zij begrijpen niet wat de vreugde des Heeren inhoudt, evenmin hebben zij waardeering voor het Koninkrijk. Ze denken dat ze „rijk" zijn, in werkelijkheid zijn ze „arm", omdat ze de waarde van den waren rijkdom kennen noch bezitten. Niemand kan heden ten dage rijk zijn in den Heere, als hij tracht den smaad van Christus te ontwijken. „De smaad van Christus is grooter rijkdom dan alle schatten van de wereld [d.i. Egypte]" (Hebr. 11 : 26). „Een goede naam [bij Jehova] is meer waard dan grote rijkdom [van de wereld]: achtung [bij God] is boven zilver en goud te verkiezen" (Spr. 22 : 1; K.B.). Een „goede naam" bij den Heere en Zijn gunst kunnen alleen verkregen worden door Zijn uitgesproken wil te doen; zij die Hem liefhebben zullen dit ook doen (Matth. 24 : 13; 1 Joh. 5 : 3; Joh. 14 : 21-23). Wie gebrek, verdrukking, armoede en smaad lijdt, omdat hij een getuige voor den Naam van God en Zijn Koninkrijk mag zijn, is „rijk", zooals Jezus tot de gemeente van Smyrna heeft gezegd (Openb. 2 : 9). „Laodicea" beschrijft den toestand van een aantal personen in de gemeente, die graag den smaad, die over de getrouwe getuigen des Heeren komt,

zou willen ontwijken. Zij doen niet den wil Gods volgens Zijn bevel, zij staan bij Hem in een slechten reuk en hebben geen „goeden naam"; om deze reden zijn zij „arm en blind en ellendig en jammerlijk en naakt".

73 De lauwen, die voorgeven dat zij de gansche waarheid vóór 1917 hebben ontvangen, kunnen het onderscheid tusschen de twee groote organisaties, van Satan aan de eene zijde en van Jehova aan de andere zijde, niet zien. Zij hebben het als raadzaam en beleidvol beschouwd over geestelijken en de andere deelen van 's Duivels organisatie zachtjes te praten. Zij zijn vooral erg voorzichtig om iets te zeggen tegen den onderdrukkenden groothandel, het militarisme en de andere deelen van 's Duivels organisatie, die de menschen onderdrukken. Zij kiezen liever den weg waar zij den minsten weerstand ondervinden, zoodat zij zelf geen smaad behoeven te lijden, maar de goedkeuring mogen wegdragen van de wereld. God heeft dezen toestand voorschaduwd in Zijn beschrijving over Efraïm, die zichzelf met de organisatie des Duivels vermengde en over wien geschreven staat: „Efraïm heeft zich aan de afgoden gekoppeld" (K.B.). Daarna wordt Efraïm vergeleken met een koek, die niet omgekeerd is en dus niet goed doorgebakken. „En tòch zegt hij: Evenwel ben ik rijk geworden" (Hos. 4 : 17; 7 : 8; 12 : 9). De Heere is lankmoedig voor hen, maar hij geeft een grondige waarschuwing en zegt tot hen: „Zoo dan, omdat gij lauw zijt en noch heet, noch koud, zal ik u uit mijnen mond snuwen (letterlijk: uitbraken — als iets waloeijiks)". - Vers 16.

74 De Heere geeft hun raad, blijkbaar met het doel — en te hunnen nutte — om sommigen van de lauwen on te wekken, zich te bekeeren, vuriger te worden en er voor te zorgen in overeenstemming met het Koninkrijk te komen. Hij zegt hun dat de wijze van „rijk"-worden daarin bestaat, dat zij „van Hem koopten goud, dat in het vuur gelouterd is, en witte kleederen, opdat zij bekleed mogen worden en zelf om hun ooreleden te zalven, opdat zij mogen zien" (Vers 18). Zoo toont Hij hun, dat alleen zij den waren rijkdom in Christus ontvangen, die werkelijk de vurige beproevingen doorstaan en den smaad ondervinden, die het gevolg zijn van een getrouwen dienst voor God. De smaad, die over God en Christus gekomen is, moet ook noodzakelijkerwijze komen over allen, die de goedkeuring des Heeren willen verkrijgen (Rom. 15 : 3). „Hij beproeve mij, als goud zal ik uitkomen". - Job. 23 : 10.

75 „Witte kleederen" kenmerken den drager als een beproefde [goedgekeurde] des Heeren, deze „koopt" hij door zijn getrouwe toewijding aan den Heere en Zijn dienst. De „oog-zalf" beteekent blijkbaar den Geest des Heeren, d.w.z. een onzelfzuchtige toewijding aan God, die openbaard wordt door blijmoedig Zijn bevelen te gehoorzamen, te bewaren en te doen. „Het gebod des Heeren is zuiver, verlichtende de oogen" (Ps. 19 : 9). „Open mijne oogen, dat ik zie de wonderen uwer wet!" (Ps. 119 : 18; Utr. V.). Zij wier

oogen geopend worden, zien gezichten, zooals de profeet voorzegt heeft, d.w.z.: zij onderscheiden de waarheid, die nu — omdat Gods tijd hiervoor gekomen is — begrepen wordt (Joël 2 : 28, 29). „Uwe oogen zullen den Koning zien in zijne schoonheid” (Jes. 33 : 17). Met geopende oogen zien wij dat het Koninkrijk gekomen is. Zij zien dat de Steen, Gods gezalfde Koning, de hoeksteen is geworden. maar dat anderen dien Steen hebben verworpen. Met blijdschap zeggen zij: „Dit is van den Heere geschied en het is wonderlijk in onze oogen. Dit is de dag, dien de Heere gemaakt heeft: laat ons op denzelfden ons verheugen, en verblijd zijn” (Ps. 118 : 23, 24). Jezus vergunt den getrouwen van Laodicea aan Zijn vreugdemaaltijd deel te nemen. De tijd is aangebroken. om den Naam Zijns Vaders te rechtvaardigen, Hij noodigt hen die Hem waarlijk liefhebben en deze liefde bewezen hebben uit, in Zijn vreugde in te gaan. De koninkrijksdienst is nu spijs en drank voor zulke getrouwen. - Zij, die geen acht willen geven op deze waarschuwing, moeten ten gevolge daarvan, verworpen of „uitgespuwd” worden, en dan worden zij leden van de „booze knecht”-klasse.

76 Het groote uur der beproeving is nu over de wereld gekomen. Jezus moedigt de Z i j n e n aan met de volgende woorden: „... maar houdt moed, Ik heb de wereld overwonnen” (Joh. 16 : 33). Aan de getrouwe overwinnaars zal Ik de gunst geven: ... met **Mij te zitten op mijnen troon, gelijk ook Ik heb overwonnen en gezeten ben met mijnen Vader op zijnen troon** (Vers 21). Jehova heeft Zijn geliefden Zoon in 1914 op Zijn troon geplaatst (Ps. 2 : 6). Wie in den Tempel zijn, wie getrouw en toegewijd aan den Heere God blijven en aan Zijn zijde staan tot aan het einde van den weg, zullen met Christus Jezus op Zijn „troon” zitten. Laten allen die een verbond met den Heere hebben gemaakt „... **hooren, wat de Geest tot de gemeenten zegt**” (Vers 22). Het zijn de ijverigen en vurigen — die God boven alles liefhebben, die blijmoedig aan Zijn bevelen „gehoor” geven en tot den dood aan Zijn dienst getrouw blijven — aan wie vergund zal worden „met den Heere op zijn troon te zitten”.

77 Een korte **samenvatting van de hoofdstukken een tot en met drie van de Openbaring** toont het volgende: Jezus Christus, de Hoofdambtenaar van Jehova God, zendt een boodschap van Jehova door Zijn engel aan hen die een verbond hebben gemaakt den wil Gods te doen. Deze boodschap is volgens Gods eigen en goede wijze gebracht, gedurende het tijdperk, toen de weg voor den Heere bereid werd en vóórdat „de Engel [Boodschapper] des verbonds” tot Zijn Tempel kwam. De boodschap werd door engelen overgebracht; deze engelen zijn geen menschen, maar de „heilige engelen Gods” onder het bestuur en de leiding van Christus Jezus; het zijn dus Zijn engelen, die Hem als Zijn gevolg en Zijn afgevaardigden vergezelden, toen Hij tot Zijn Tempel kwam om te oordeelen. De boodschap werd gezonden aan Johannes, den dienstknecht van God,

die de dienstknecht-klasse voorstelt gedurende het tijdperk, dat „de weg voor den Heere bereid werd”. De boodschap kon niet begrepen worden, voordat de Heere tot Zijn Tempel kwam en de Tempel geopend werd (Openb. 11 : 19). De boodschap moet daarna, terwijl de gemeente op aarde is, begrepen en bekend gemaakt worden (Openb. 1 : 11). Wie hooren en gehoorzamen, zullen grootelijks gezegend worden met vermeerderd licht van Jehova; zij zullen de toenemende ontplooiing van Zijn schoonheid aanschouwen en voortgaan den grooten rijkdom van wijsheid en kennis in Zijn Tempel na te speuren.

Zijn Tempel

HOOFDSTUK IV

78 Jehova, de Allerhoogste, de Koning der Eeuwigheid, werd eerst na de komst van den Heere tot Zijn Tempel door de gemeente naar waarde op prijs gesteld. De getrouwen begonnen toen te zien, dat het tijdperk om „den weg voor Jehova te bereiden” van 1879 tot 1918 loopt en dat de Heere in 1918 tot Zijn Tempel kwam, nadat Satan uit den hemel geworpen was; sedert dien tijd tot Armageddon is het „de dag van Zijn voorbereiding” (Nahum 2 : 3). Omdat Hij door Zijn geliefde, „den Vorst des Vredes” heerscht, is Jehova in werkelijkheid het Koninkrijk. Openbaring vier geeft een beschrijving van Jehova in Zijn Tempel. Hoofdstuk vijf stelt ons Jehova's heerlijken Vertegenwoordiger voor. De Bijbelsche profetie behoort hier nauwkeurig te worden gelezen. De beelden, in dit hoofdstuk onthuld, zijn verheven en aangrijpend. De sedert 1914 plaats gevonden feiten toonen treffend de vervulling dezer profetie.

79 De getrouwe knecht-klasse is het overblijfsel, voorgesteld door den getrouwen Johannes. Hij zag: „**En zie, er was eene deur geopend in den hemel**”, en hij hoorde een uitnoodiging: „**Klim hierheen op**” (Vers 1). Dit toont aan, dat de tijd voor het verkrijgen van een helderder gezicht over de geestelijke dingen is aangebroken. De „deur” wordt geopend ter onderscheiding van geestelijke dingen, die begrepen moeten worden, aangezien de tijd daartoe rijp is; zij die aan deze uitnoodiging gehoor geven, worden vergund in de hemelsche gebieden door te dringen, om het heerlijkste hemelsche gezicht te ontvangen. d.w.z. Jehova, den grooten Koning der Eeuwigheid te aanschouwen. Het „openen der deur” valt samen met de uitstorting van den Heiligen Geest over alle vleesch, want er staat geschreven, dat God deze dingen aan ons geopenbaard heeft door Zijn Geest, namelijk de diepten Gods, die Hij voor hen bereid heeft, die Hem liefhebben (1 Cor. 2 : 9, 10). Deze dingen worden begrijpelijkerwijze niet met het natuurlijke oog gezien. zij worden slechts onderscheiden door hen die den Geest Gods hebben.

80 Johannes, die het overblijfsel voorstelt, hoort „**een stem alsof een bazuin met hem sprak**” (Vers 1). Een „stem” met een geluid als een „ba-

zijn" was in overeenstemming met het gezicht der feiten, want er moesten spoedig groote dingen geschieden. De Koning der Eeuwigheid moest duidelijker dan ooit tevoren voor Zijn getrouwen in het licht gesteld worden, daarom konden zij meer verkondigen over de voorbereiding van Zijn Koninkrijk. Gebeurtenissen van de allergrootste betekenis zouden weldra plaatsvinden, daarvandaan het geklank der bazuin. „Want de Heer, de Allerhoogste, is geducht, een machtig koning over de gansche aarde! God steeg op onder gejuich, de Heer onder bazvingeschal" (Ps. 47 : 3, 6; zie ook 1 Kon. 1 : 34; 1 Thess. 4 : 16). Dit was de „stem" van den Heere Jezus, Jehova's grooten Aankondiger of Woordvoerder. Tot het overblijfsel, door Johannes voorgesteld, wordt vervolgens gezegd: „**Ik zal u toonen, wat na dezen geschieden moet**" (Vers 1). Terstond daarna werden geestelijke dingen geopenbaard en door het overblijfsel waargenomen. Nadat de „deur" tot den Tempel Gods voor hem is geopend begint het gezichten te ontvangen van heerlijke dingen. Men stelle zich een mensch voor, uitgenoodigd om toegang te verkrijgen in den prachtigsten en heerlijksten Tempel, die er ooit kan bestaan. Hij ziet „**een troon geplaatst in den hemel en iemand was op dien troon gezeten**" (Vers 2). „De Heere heeft Ziinen troon in de hemelen bevestigd en Zijn Koninkrijk heerscht over alles" (Ps. 193 : 19). „De Heer [is] in Zijn heilig paleis [in den Tempel], de Heer Wiens troon in den hemel is — Zijne oogen overzien de wereld. Zijne blikken onderzoeken de menschenkinderen" (Ps. 11 : 5; Utr. V.). Ook Ezechiël 1 : 26 beschrijft den troon die boven de geheele goddelijke organisatie zetelt. Dit is de troon van Jehova, den Allerhoogste.

81 Hij, die op den troon gezeten was" (Vers 3) wordt niet afgebeeld als een zoon des menschen, neen. Hij wordt beschreven als lijkend op den kostelijksten Edelsteen, heerlijk in Zijn weerkaatsing van Licht, doorzichtig van Reinheid en onbuigzaam in Gerechtigheid. Deze Tempel is het Huis Gods en Hij is er de heerlijkheid van: dit wordt het eerst gezien. Zijn organisatie wordt als volgt beschreven. Zij had de heerlijkheid van God en zij was „**van aanzien den diamant en sardius gelijk**" (Vers 3). Toen verscheen aan Johannes „**een regenboog rondom den troon**" (Vers 3), die volgens het eeuwig verbond met Noach gesloten, de heiligheid van het leven voorstelt en het leven van Jehova uitbeeldt, want Hij „heeft alleen onsterfelijkheid en bewoont een ontoesankelijk licht" (1 Tim. 6 : 16). Uit dit heerlijke licht daalt een reën van zegeningen neer: „En rondom hem was een stralend licht, gelijkend op den boog, die ten dage des regens in de wolken verschijnt. Zoo zag de verschijning van de heerlijkheid des Heeren er uit" (Ezech. 1 : 28). Het overblijfsel heeft de liefelijkheid en de heerlijkheid van den eeuwigen Koning eerst gezien, nadat hem een blik in den oependen Tempel werd vergund. Geen mensch heeft ooit aan het openen van dezen Tempel een aandeel gehad, noch werd eenig schepsel geroepen aan de schepselen Gods een gezicht daarvan te geven. Dit is alles geschied

door de genade van God door Christus Jezus, Zijn Geliefde.

82 Het gezicht openbaart „**vier-en-twintig**" zetels of „**troonen rondom den troon**" (Vers 4). Op deze vier-en-twintig lagere tronen zaten hetzelfde aantal „**ouderlingen, in witte kleeders gekleed en met gouden kronen op hunne hoofden**" (Vers 4). Dit getal is tweemaal zooveel als de „apostelen van het Lam" en geeft dus te kennen dat zij niet alleen de twaalf apostelen voorstellen, maar daarenboven alle getrouwen, die tot leden van het lichaam van Christus gemaakt zijn. Zij zijn hemelsche ouderlingen en ofschoon niet de oudsten wat leeftijd betreft, zoo zijn zij toch ouderlingen van alle hemelsche schepselen, omdat zij leden van het lichaam van Christus zijn. Het aantal dat hier genoemd wordt, stelt hen voor die getrouw gestorven en tot de heerlijkheid opgewekt zijn; ook zij, die op de aarde in getrouwheid volharden en met den mantel der gerechtigheid bekleed worden, zijn in de schuilplaats des Allerhoogsten; over hen staat geschreven, dat zij „juichen in heerlijkheid", als de Heere in Zijn Tempel is (Ps. 149 : 5). Het zijn de getrouwen, die bij de verschijning van den Opperherder „den onverwelkelijken krans (kroon; St.V.) der heerlijkheid verwerven" (1 Petr. 5 : 4; Openb. 3 : 21). „Op zijn hoofd zet Gij eene kroon van fijn goud" (Ps. 21 : 4). Geen mensch kan de kroon van het getrouwe overblijfsel nemen, alleen de Heere kan dit doen (Openb. 3 : 11). Dat zij „in witte kleeders gekleed zijn" kenmerkt hen als leden van de heerlijke organisatie van Jehova. De getrouwe God heeft hen tezamen „opgewekt en mede eene plaats gegeven in de hemelsche gewesten in Christus Jezus". - Ef. 2 : 6.

83 Dan zegt de profetie: „**En van den troon gingen bliksemen, stemmen en donderslagen uit**" (Vers 5). God alleen heeft „bliksemen" en „donderslagen" geschapen; dit is een verder bewijs, dat hier de troon Gods beschreven wordt (Job 38 : 35; 40 : 7; Jer. 10 : 13; Zach. 10 : 1; Ps. 18 : 15). De „stemmen die van den troon uitgaan" zijn stellig gezaghebbende boodschappen, want zij komen van den zetel van alle gezag. De „**zeven vurige fakkels**" die „**vóór den troon brandden**" (Vers 5) stellen het goddelijke licht voor, dat door den Geest van Jehova gegeven wordt ten voordeele van de dienstknechten Gods. Als „zeven" het symbool van volmaaktheid ten opzichte van den Koning der Eeuwigheid is, dan bewijst dit getal, dat God aan Zijn tempelklasse een volledig inzicht in Zijn voornemen geeft, zooals in Zijn geschreven Woord uiteen gezet wordt. „**De zeven geesten**" (Vers 5) stellen de volkomen, onbeperkte en onfeilbare macht Gods voor. Zijn „bliksemen" leggen de duistere plaatsen der vijandelijke organisatie bloot en verlichten de donkere uitspraken van Zijn Woord, zoodat Zijn getrouwen ze kunnen begrijpen.

84 De wonderbare beschrijving gaat dan verder; er staat geschreven van „**eene glazen, kristalheldere zee, die vóór den troon was**" (Vers 6). Het waschbekken van den tabernakel-dienst was van spiegels gemaakt. In den tempel van Salomo werd

het groote waschbekken „de gegoten zee” genoemd (1 Kon. 7 : 23). De dingen, die in verband met Gods voorbeeldig volk staan, voorschaduwten grotere, hemelsche dingen (Hebr. 9 : 1-9). „Maar de zee was, opdat de priesters zich daarin zouden waschen” (2 Kron. 4 : 6). „Alle rede Gods is doorlouterd” (Spr. 30 : 5). De vergelijking van de zee met „glas” en „kristal” vóór den troon stelt de reinheid van het Woord Gods voor, zoomede de heldere wijze, waarop Hij dit Woord op Zijn tijd voor Zijn getrouw overblijfsel van de priesterlijke orde zal laten schijnen.

85 De „zeven vurige fakkels” die op de zee schijnen, toonen aan, dat alleen zij, die „gereinigd zijn door het waterbad met het woord” (Ef. 5 : 26), Jehova behagen. Zij hebben het Woord ontvangen en worden daarmee gevoed, zij hebben zich volkomen aan Jehova gewijd en zijn heilig. „Zonder heiligmaking (reine, onvervalschte toewijding aan God) kan niemand den Heere zien”. - Hebr. 12 : 14.

86 „Midden in den troon en rondom den troon” bevonden zich „vier dieren” (of vier „levenden”, Diaglott; „schepselen”, Moffat; „levende wezens”, Gegenw. Bibel) (Vers 6). Zij zijn van het Wezen Jehova onderscheiden en gescheiden en kunnen dus niet Zijn onafscheidelijke eigenschappen voorstellen, maar het zijn de eigenschappen die den grondslag vormen voor het bestuur in Gods organisatie en die een ieder van Gods volk in overeenstemming met Gods wil moet handhaven. Jezus is „in het midden van den troon” met den Vader en ook „in het midden van deze levende dieren [schepselen]” (Openb. 5 : 6). Hij is de eerste in Gods organisatie en alle andere schepselen van deze organisatie bewegen zich „rondom Zijn troon”. De vier levende dieren (schepselen) stellen den vierkanten vorm of volmaaktheid van Gods organisatie voor. Zij zijn „vol oogen van voren en van achteren” (Vers 6), hetgeen bewijst, dat alle leden van Gods organisatie hun wakkere oogen voortdurend op Zijn hand gericht houden, opdat zij Zijn wil mogen doen; diensgevolge worden zij door goddelijke wijsheid geleid. - Ps. 123 : 1-3.

87 In Vers 7 volgt de beschrijving van de „vier levende dieren”, d.i. van Gods organisatie. Het eerste was „een leeuw gelijk”, hetgeen moed en koninklijke gerechtigheid voorstelt (Ps. 89 : 15). „Als rechtvaardige Rechter waart Gij gezeteld op uw troon” (Ps. 9 : 5; K.B.). „Rechtvaardigheid” is een zaak van het allergrootste gewicht, hetgeen God door Zijn profeet heeft voorschaduwde. - 2 Sam. 17 : 10; 1 Kon. 7 : 29-36.

88 Het tweede levende dier was „een rund (stier; Utr. V.) gelijk”. In den tempel van Salomo rustte de „zee” op twaalf runderen. De stier of os stelt kracht en sterkte voor. Dit zinnebeeld schijnt te zeggen: almachtige kracht en sterkte ondersteunen de goddelijke organisatie; God zal Zijn voornemen door Zijn organisatie ten uitvoer brengen.

89 Het derde dier had „een gelaat als van een mensch”, hetgeen liefde als de beweegreden voor-

stelt. „God is liefde” en de mensch wordt beschreven als naar het beeld Gods geschapen te zijn. De mensch Christus Jezus zeide: „Wie Mij gezien heeft, heeft den Vader gezien” (Joh. 14 : 9), want Hij was volmaakt in liefde. De beweegreden van alle handelingen in Gods organisatie is liefde. Niets anders dan de liefde zou met God in harmonie kunnen verkeerden of Hem behagen. Dit toont dus aan dat zij, die bevoorrecht zijn een aandeel in Zijn organisatie te hebben, volkomen door onbaatzuchtigheid aangedreven moeten worden.

90 Het vierde dier was „een vliegende arend gelijk”, hetgeen het vermogen om ver te zien, verheven wijsheid en snelheid van handelen voorstelt. „Snel als een arend is hij ten hemel gevlogen” (Spr. 23 : 5; Utr. V.). „Onbereikbaar is de wijsheid voor den dwaas” (Spr. 24 : 7; Utr. V.). De arend vliegt hoog. Wijsheid wordt door den ouderdom nooit verduisterd. „De Heere... vernieuwt uwe jeugd als eens arends” (Ps. 103 : 5). Ieder deel van Gods organisatie gehoorzaamt snel aan Zijn bevelen en wordt door goddelijke wijsheid geleid.

91 „De vier dieren (schepselen) hadden elk voor zich zes vleugels” (Vers 8). Een van de profeten geeft een voorstelling van Jehova op Zijn troon des oordeels, vertegenwoordigd door Zijn geliefden Zoon, den Rechter; hij geeft een dergelijke beschrijving van de serafs die daarbij aanwezig zijn (Jes. 6 : 1-3). De drie paar vleugelen die elke seraf had, duiden aan, dat de bezitter daarvan vliegen kan en tegelijkertijd bescherming verleent; de schepselen van Gods organisatie kunnen zich dus snel en zonder belemmering bewegen, als zij het voornemen van Jehova uitvoeren; terzelfder tijd kunnen zij bescherming verschaffen aan de leden van Zijn organisatie op aarde. De bescherming wordt natuurlijk door de onzichtbare leden der organisatie verleend. Deze schepselen rusten nooit, hetgeen aantoonde dat de organisatie van Jehova altijd werkzaam en bedrijvig is. De engelen aanschouwen voortdurend het aangezicht van Jehova (Matth. 18 : 10). Evenmin blijven de leden van Gods organisatie stil, al zouden zij ook de rust van sommigen uit Satans organisatie verstoren (Jes. 62 : 6, 7). Zonder poozen bezingen zij den Naam van den eeuwigen Koning, zeggende: „Heilig, heilig, heilig is de Heere God, de Almachtige, die was en die is en die komt” (Vers 8). Zij kondigen de vier Namen van den grooten Schepper aan. Dit gezicht ontving het overblijfsel eerst, nadat het opgenomen was in den Tempel. De profetie van Jesaja toont eveneens aan dat de tijd, waarop sommige schepselen op aarde het gezicht beginnen te zien en de heiligheid van Jehova verkondigen, in den dag der voorbereiding van den grooten strijd valt. Het is de tijd van het oordeel des Heeren in Zijn Tempel. „Wie [dan] heilig is, hij worde nog meer geheiligd”. - Openb. 22 : 11.

92 Johannes kondigt aan dat op het oogenblik waarop „de levende schepselen”, d.i. Gods bedrijvige organisatie, het lied ter eere en heerlijkheid van Jehova beginnen te zingen, „de vier-en-twintig

ouderlingen" — die de 144.000, het overblijfsel op aarde inbegrepen, voorstellen — „**zich nederwerpen vóór Hem, die op den troon gezeten is, . . . en zij zullen hunne kronen voor den troon werpen**” (Vers 10). Alzoo erkennen zij eerbiedig de oppermacht van Jehova en belijden zij dat alle gezag, ook van ieder lid Zijner organisatie van Jehova komt. „Want er is geen overheid dan door God”, en „het Hoofd van Christus is God” (Rom. 13 : 1; 1 Cor. 11 : 3). Dit toont aan, dat iedereen uit Gods organisatie blijmoedig en gewillig met Jehova's wijze van handelen, ten einde Zijn voornemen ten uitvoer te brengen, instemt en zich onderwerpt. De getrouwen zingen: „**Gij zijt waardig, o Jehova, te ontvangen de heerlijkheid, de eer en de kracht**” (Vers 11). Niet zoozeer dat zij in staat zouden zijn iets aan de heerlijkheid en eer van Jehova te kunnen toevoegen, maar zij erkennen hierdoor dat alle macht en gezag, al de eere en goedheid van Jehova komen (Ef. 3 : 9). Dan zeggen zij: „**Want Gij hebt alles geschapen, en om uwen wil was het en werd het geschapen**” (Vers 11). Wat een geweldige belediging en klucht is toch de evolutie-theorie, die door de geestelijkheid geleerd wordt! Zij is afkomstig van den Duivel en is een bewijs, dat zij die dit leeren, vertegenwoordigers des Duivels zijn. De leden van Gods organisatie zijn daarentegen doordrongen van de heerlijkheid en liefelijkheid, die in Zijn Tempel geopenbaard worden; met blijdschap zingen zij gedurig den lof van den Allerhoogste. Het visioen van den Tempel openbaart verder de heerlijkheid van Jehova.

Verlosser en Koning

HOOFDSTUK V

93 Hoofdstuk vijf van de Openbaring, dat thans behandeld wordt, is een visioen van den Verlosser en Koning in den Tempel, wanneer Hij begint Gods voornemen aan Zijn getrouwen te openbaren. Zij maakten daarop een aanvang met het Elisa-werk, om den Koning en Zijn Koninkrijk te verkondigen en den lof te bezingen van Jehova en Zijn Koning, die op den troon zit. Dit „gezag” (Vers 9) wordt later door anderen overgenomen en duurt voort, totdat de gansche aarde daarmede vervuld is. Nu leze men hoofdstuk vijf nauwkeurig door.

94 Het gezicht laat ons Jehova zien, „**gezetten op zijn troon**”, in Zijne „**rechterhand eene boekrol, beschreven van binnen en van buiten, welverzeld**”! hetgeen door de „**zeven zegels**” wordt voorgesteld (Vers 1). Na 1918 begonnen zij, die den Heere toegewijd waren te beseffen, dat de profetieën — en vooral de Openbaring — nog goed begrepen moesten worden, dat het rechte begrip daarvan niet aanwezig was. Er waren zeker vele eerlijke pogingen gedaan hare verborgenheden te ontcijferen, doch deze pogingen slaagden niet, blijkbaar omdat 's Heeren rechte tijd nog niet gekomen was. De getrouwen begonnen beter in te zien „dat geene profetie der Schrift een eigenmachtige uitlegging toelaat”. - 2 Petr. 1 : 20.

95 Het is de „rechterhand” van Jehova die de profetie op Gods bestemden tijd verstaanbaar moet maken. Er staat geschreven: „Verzegel de woorden en verzegel het boek, tot den eindtijd” . . . „Want deze woorden blijven verborgen en verzegeld tot den eindtijd”. Hiermede wordt bedoeld, dat de profetieën niet eerder begrepen konden worden, alvorens Gods vastgestelde tijd daartoe gekomen was. - Dan. 12 : 4, 9.

96 Terwijl Jehova op Zijn troon zit, verschijnt een van Zijn machtige engelen, „**die met luider stem uitriep: „Wie is waardig de boekrol te openen en hare zegels te verbreken?”** (Vers 2). Men mag dit niet zoodanig verstaan, alsof de engel — waarvan hier gewag wordt gemaakt — een menschelijk instrument zou voorstellen, of zelfs iets wat tevoren in de wet beschreven was. De heilige engelen van Jehova God onder het bevel van Christus Jezus, die Hem in Zijn Tempel als Zijn afgevaardigden vergezellen, zijn zeker met macht bekleed, vragen in de gedachte te kunnen leggen van hen, die aan God gewijd zijn. Het is voor ons niet noodig te weten, op welke wijze dit precies in zijn werk gaat, maar het kan allermint betwijfeld worden, dat de afgevaardigden van den Heere zulk een macht bezitten. Zelfs menschen kunnen onder bepaalde omstandigheden gedachten bij andere personen opwekken. De afgevaardigden des Heeren beschikken stellig over een veel grootere macht. Velen van de gemeenten — vooral zij, die in den toestand van Laodicea verkeerden — hadden op den zevenden boodschapper gewacht (meenende dat hij een mensch was), om profetieën te verklaren, vooral de profetie van Ezechiël en de Openbaring. Toen deze verwachting niet verwezenlijkt werd, zeiden velen van hen: „Niemand kan de beteekenis verklaren, want de Heere heeft vóór 1917 al Zijn waarheid aan Zijn volk gegeven! Velen hebben zich toen geërgerd, zij namen aanstoot aan de wijze waarop de Heere Zijn werk doet en . . . vielen af.

97 Het goddelijk bericht toont dat „**niemand in den hemel, noch op de aarde, noch onder de aarde**” in staat was, dit kleine boekje in de rechterhand van Jehova „**te openen of in te zien**” (Vers 3), totdat de juiste tijd daarvoor gekomen was. Dit bewijst dat de „boekrol” in het visioen niet den gedrukten Bijbel kan beteekenen, maar het voornemen Gods, waarin Hij niemand een blik laat slaan tot op Zijn bestemden tijd. Sommige van deze dingen moesten wachten, totdat Gods Boodschapper tot Zijn Tempel gekomen was, op dit tijdstip hebben alleen de „bliksemen” van Jehova ze blootgelegd.

98 Toen Johannes dit tafereel aanschouwde, zeide hij, „**En ik weende zeer, omdat niemand waardig was gebleken de boekrol te openen of die in te zien**” (Vers 4). Johannes stelt hier het volk Gods op aarde voor. Na het ophouden van den wereldoorlog leek het, alsof het met Gods aardse organisatie gedaan was, althans voor zooverre het zijn werk op aarde betrof. Het werk werd uiteengescheurd en hun die er in betrokken waren, werd de vrijheid en de gelegenheid voor den dienst ont-

nomen. Velen verwonderden zich en zeiden: „Wat nu?” Sommigen hebben werkelijk „geweend”. Het was een tijdstip, waarin de gemeente met stomheid geslagen en wachtende was. Toen heeft de Heere aan Zijn volk geopenbaard, dat Zijn gemeente op aarde een werk gedaan had, dat Zijn profeet Elia voorschaduwde, dat dit werk nu voleindigd was en door een ander gevolgd moest worden, hetwelk voorschaduwd werd door den profeet Elisa. De getrouwe personen in de organisatie des Heeren hebben dit opgemerkt. Zij zagen Elia heengaan en den mantel op Elisa vallen. Zoo hebben zij de waarheid aan anderen overgebracht en ter beoediging onder elkander in hoofdzaak gezegd: Ween niet, er is nog veel werk te doen, „Zoo bedroeft u niet, want de blijdschap des Heeren, die is uwe sterkte”. - Neh. 8 : 11; zie de Watchtower van 1924, blz. 104.

99 Op 1 September 1919 kwam het volk des Heeren te Cedar Point, Ohio, op een hoofvergadering bijeen. Op deze bijeenkomst werd het onderscheid tusschen het Elia- en Elisa-werk van de gemeente gezien en aangekondigd. Op een in 1922 terzelfder plaatse gehouden hoofvergadering werd de afbeelding van den „Leeuw uit den stam van Juda (God's gezalfde Koning)” onthuld. Toen juichte een aantal van Zijn navolgers als antwoord op den aangekondigden strijdkreet: „Verkondig den Koning en Zijn Koninkrijk”. Johannes hoorde den engel zeggen: „Ween niet; zie, de Leeuw uit den stam Juda, de wortel Davids, heeft overwonnen om de boekrol en hare zeven zegels te openen”. - Vers 5.

100 De Heer bestuurt de gangen van Zijn volk en brengt toestanden teweeg, die Zijn kinderen een zekere gedragslijn doen volgen. Zeer zeker waren de engelen des Heeren op deze hoofvergadering mede tegenwoordig en al waren zij voor menselijke oogen onzichtbaar, zoo hebben zij toch macht gehad den loop der hoofvergadering dusdanig te besturen, dat het voornemen van Jehova uitgevoerd werd. Later werd de aandacht van het volk Gods op het feit gevestigd, dat de „olie”, die de „maagden” bezaten, een symbool van blijdschap en vreugde is (Watchtower van 1923, blz. 293). Het „geween” van Gods toegewijd volk hield op; zij begonnen zich te verheugen, omdat God hun Zijn gunst bewees en er nog veel werk te verrichten viel tot eer en verheerlijking van Zijn Naam.

101 Op God's bestemden tijd en door Zijn genade werd men er opmerkzaam op gemaakt, dat de „Natie” of het Koninkrijk geboren was; dat er „strijd in den hemel” geweest was, waarbij „Satan uitgeworpen” werd (Openb. 12 : 7-12). Verder dat de Heere een getuigenis aan Zijn volk heeft opgedragen en dat Hij tot Zijn Tempel gekomen is om te oordeelen; dat de mantel der gerechtigheid voor Zijn volk bestemd is, die bewijst dat God een „volk voor Zijn Naam” uitverkoren en goedgekeurd heeft; en dat er nu een groot getuigenis gegeven moet worden, om Zijn deugden te verkondigen. De Heere heeft De Wachtoren gebruikt, om deze waarheden aan te kondigen. Ongetwijfeld heeft Hij

hierbij dikwijls Zijn afgezanten gebruikt. Dit is geenszins iets wat sommigen als „spiritisme” zouden willen beschouwen; maar het beteekent wel, dat God Zijn volk op Zijn eigen goede wijze kan leiden, zonder waarneembaar met hen in aanraking te komen. Wie deze groote waarheden van den Heere gezien en gewaardeerd hebben, verheugen zich uitermate. Zij echter, die het onderscheid tusschen het Elia- en het Elisa-werk der gemeente niet opgemerkt hebben en aan wie ook de andere gezegende waarheden, die hiermede in verband staan niet geopenbaard zijn, gaan voort zich te beklagen! Velen hunner zijn geheel in de buitenste duisternis gegaan. De getrouwen weenen daarentegen niet, maar verheugen zich zeer!

102 Het is de Heere Jezus Christus, „de Leeuw uit den stam Juda”, die de zegels opent, d.w.z. God openbaart door Hem Zijn voornemen. Het feit, dat de zeven zegels na elkander verbroken moesten worden, toont aan dat het in Zijn Woord uiteengezette voornemen van Jehova geleidelijk aan Zijn tempel-klasse geopenbaard wordt. Christus Jezus is de Rechtvaardiger, daarom wordt Hij de „Leeuw uit den stam Juda” genoemd. Hij is de eerste dergenen, die den lof zingen van den Naam van Jehova, daarom is Christus van den stam Juda. Hij is „de wortel Davids” — want Jezus doet het koninklijke geslacht tot het Koninkrijk opgroeien — en omdat Hij de erfgenaam van het „eeuwig verbond . . . de gewisse weldadigheden Davids” is (Jes. 55 : 3; 11 : 10). Het „breken van de zeven zegels” brengt met zich mede, dat de persoon die dit werk doet, het daarbij onthulde ten uitvoer moet brengen. Christus, de Koning, doet dit door een machtig getuigenis voor den Naam van Jehova op aarde te laten geven. Aan Christus is de taak dier getuigenis opgedragen; op Zijn beurt heeft Hij een deel daarvan aan het overblijfsel opgedragen; en het daarmee het voorrecht geschonken met Hem aan dat heerlijke werk een aandeel te hebben.

103 Christus Jezus is de centrale macht van de organisatie van Jehova, „boven alle overheid en macht” (Ef. 1 : 21). Hij is het Hoofd over alle anderen. Johannes beschrijft Hem gelijk „een Lam als geslacht, staande „in het midden van den troon en van de vier dieren (schepselen)” (Vers 6). Alzoo wordt Christus Jezus gekenmerkt als de Eene, die door Zijn uitgestort bloed het mensdom vrijgekocht heeft, door Wiens kostbaar bloed aan allen van het menscheijk geslacht, die in Hem gelooven, redding geschonken wordt. Hij zit op den troon van God, d.w.z. Hij is de persoon die het voornaamste gezag van God ontvangen heeft, en is „in het midden der vier dieren”, hetgeen beteekent dat Hij in Gods organisatie de Hoofdpersoon is. Hij verschijnt met „zeven horens en zeven oogen” (Vers 6). Dit stelt voor, dat Hij het vermogen heeft den wil Gods, zooals die in de „boekrol” opgeteekend staat, volmaakt te onderscheiden; Hij is ook bekleed met alle macht en gezag, om dien goddelijken wil uit te voeren.

104 Jezus Christus „kwam en heeft (de rol) aangenomen uit de rechterhand van Hem, die op

den troon gezeten was" (Vers 7). Zoo ontving Hij van Jehova en uit Zijn hand Zijn regeeringsopdracht, die de verdere werkzaamheden welke nu gedaan moeten worden, uiteenzet. God zet of verheft Jezus Christus op Zijn troon in Zion en zendt Hem uit, om Zijn werkzaamheden te beginnen (Ps. 2 : 6; 110 : 2). Het was in 1914 — toen Christus Jezus Zijn macht aanvaardde — dat Hij op bevel van Jehova ertoe overging met Satan te strijden en hem uit den hemel wierp. Hij was de overwinnaar in dezen strijd. Daarna kwam Hij tot Zijn Tempel of het Huis Gods en wel als Hoogepriester naar de ordening van Melchizédek (Hebr. 5 : 10). Hij moet de Urim en de Thummin ontvangen (Ex. 28 : 30) en het oordeel van Jehova onderscheiden, om het alsdan te kunnen uitvoeren. Zoo openbaart Zijn regeeringsopdracht hoe Gods werk ten uitvoer gebracht moet worden. Dan begint Hij de zegels te openen en openbaart Gods wil met betrekking tot het werk, dat op aarde uitgevoerd moet worden. Dit wijst het begin van het Elisa-werk der gemeente aan. Daarna zendt Hij Zijn getrouwen uit, met het bevel „dit evangelie des Koninkrijks aan de geheele wereld tot een getuigenis te prediken, voordat het einde komt”. - Matth. 24 : 14.

105 Vervolgens toont de goddelijke opteekening dat „de vier dieren en de vier-en-twintig ouderlingen vóór het Lam nedervallen, hebbende elk eene citer [harp] en gouden schalen, vol reukwerk" (Vers 8). Op deze wijze wordt ieder gedeelte van Gods organisatie — de getrouwen op aarde inbegrepen — voorgesteld in blijmoedige onderwerping aan den Heere Jezus Christus als Gods uitvoerende Hoofd-Ambtenaar. „Vreest God, eert den Koning" [Christus Jezus] (1 Petr. 2 : 17; St. V.). Volgens den Griekschen grondtekst bezit elk van de vier-en-twintig ouderlingen een „harp". In den tempel-dienst was het gebruik van de harp overeenkomstig het bevel des Heeren (2 Kron. 29 : 25) geboden. Dit bewijst dat de vier-en-twintig ouderlingen het volle getal van het koninklijk priesterdom onder het Hoofd Christus Jezus voorstellen; hierbij zijn inbegrepen de gezalfden op aarde, die „dit evangelie des Koninkrijks prediken". Verder wordt gezegd, dat de 144.000 aan de glazen zee staan, met Christus Jezus, spelende op hun citers [harpen]. Zie Openbaring 15 : 2, 3. Dit beeld sluit het overblijfsel op aarde in, dat bezig is het nieuwe lied tot lof van Jehova te zingen.

106 De vier-en-twintig ouderlingen werden beschreven met „gouden schalen, vol reukwerk; dit zijn de gebeden der heiligen" (Vers 8). Bij den tabernakel- en tempeldienst van Israël brandde in het heilige der heiligen een gouden wierookvat, dat door een hoogepriester op den verzoendag binnengebracht werd (Hebr. 9 : 3, 4). Dit bevestigt verder de gevolgtrekking, dat de vier-en-twintig ouderlingen leden zijn van het lichaam van den grooten Hoogepriester naar de ordening van Melchizédek; zij stellen in dit beeld symbolisch alle leden van het lichaam voor. Aangezien hun gebeden de „gebeden der heiligen" zijn, bewijst dit verder, dat de vier-en-twintig ouderlingen de 144.000 getrouwe heili-

gen zijn, die het lichaam van den Hoogepriester uitmaken. Het toont aan dat het gebed in het leven der getrouwen zeer noodzakelijk is. Niemand kan de hoop koesteren, vorderingen in zijn getrouwen dienst aan den Heere te maken, zonder vaak te bidden. Omdat het nu „de laatste dagen" zijn, is dit de tijd „in het gebed te volharden" en daarbij waakzaam te zijn (Col. 4 : 2). Want zonder gebed en waakzaamheid kan niemand die tot Gods organisatie behoort staande blijven (Efez. 6 : 13-18). De Heere hoort het gebed des rechtvaardigen en het gebed des oprechten is Hem een welbehagen (1 Petr. 3 : 12; Spr. 15 : 8, 29). „Mijn gebed worde gesteld als reukwerk voor uw aangezicht" (Ps. 141 : 2). Zij bidden voor de overwinning. - Ps. 118 : 25.

107 „En zij zongen een nieuw gezang" (Vers 9). Hierdoor wordt getoond, dat het niet meer de tijd is om te „weenen", daar de tijd gekomen is, om het „nieuwe gezang te zingen" tot eer en verheerlijking van Jehova en Zijn Heerlijken Koning. Het nieuwe lied zegt in hoofdzaak: Een nieuw tijdstip is thans aangebroken, het Koninkrijk is hier, de beproefde en kostelijke Steen, Christus Jezus, is in Zion gelegd en tot den Hoofdhoeksteen gemaakt. „Ik leg in Sion eenen steen, eenen beproefden steen, eenen kostelijken hoeksteen ten grondslag" (Jes. 28 : 16; Utr. V.). Hij is beproefd, kostelijk en vast gevestigd, het Hoofd van Gods organisatie; ieder lid daarvan zingt Zijn lof tot eer van Jehova. Allen, voorgesteld door de vier-en-twintig ouderlingen, zeggen: „Gij zijt waardig de boekrol te nemen [deze opdracht te ontvangen] en hare zegels te openen [de waarheid te openbaren]; Gij hebt ons vrijgekocht door uw bloed en hebt ons voor onzen God gemaakt tot een koninkrijk [koningsstand; K.B.] en tot priesters" (Verzen 9 en 10). Zoo wordt de Heere Jezus gekenmerkt als de Verlosser [Vrijkooper] en Zaligmaker, Hoogepriester en Koning, terwijl de vier-en-twintig ouderlingen leden van het koninklijk geslacht zijn.

108 Dan voegt Johannes er aan toe, dat ook anderen met het loflied instemmen: „En ik hoorde eene stem van vele engelen rondom den troon, en van de dieren [schepselen] en de ouderlingen (Gods organisatie, de lichaamsleden van Christus inbegrepen); en hun getal was tienduizenden tienduizendtallen en duizenden duizendtallen" (Vers 11). Aldus wordt de geheele organisatie van Jehova getoond, „lovende het Lam, dat kracht, rijkdom en heerlijkheid" van Jehova als belooning voor Zijn getrouwheid heeft ontvangen (Vers 12). De hier genoemde engelen moeten de tienduizenden engelen zijn, de dienstknechten, die het gevolg uitmaken van den Heere Jezus: zij zijn bij de algemeene vergadering tegenwoordig. Het aldus aangevangen lied duurt voort, totdat ieder schepsel, dat adem heeft en leeft, God looft (Ps. 150 : 6). „De vier levende dieren" [van Gods organisatie] zeiden: „Amen" (Vers 14). En de leden van Zijn koninklijk huis vallen voor Jehova neder en „aanbidden Hem tot in alle eeuwigheid" (Verzen 13 en 14). Zij gehoorzamen Zijn bevelen en in de toekomst

ontvangen zij den uitnemenden rijkdom van Zijn genade door Christus Jezus, het Hoofd van Zijn organisatie, en de Hoofd-ambtenaar van Jehova.

De Koning

HOOFDSTUK VI

100 Jehova heeft door Zijn profeet gesproken; „Ik heb mijn Koning aangesteld, Ikzelf, op Sion, mijn heilige berg. Laat Mij wat Hij besloot verkondigen” (Ps. 2 : 6, 7; K.B.). Het tijdvak van het wachten eindigde in 1914. Toen heeft Jehova Zijn Koning op Zijn troon bevestigd en Hem geboden met handelen aan te vangen. (Ps. 110 : 1, 2). Hoofdstuk zes van de Openbaring is een tafereel, waarin Christus Jezus de hoofdrol speelt. Toen Jezus op aarde was heeft Hij Zijn groote profetie aangaande Zijn tweede komst en het einde der wereld uitgesproken (Matth. 24). Hoofdstuk zes der Openbaring loopt parallel met deze profetie. Men leze nu het Bijbelsche bericht.

110 Het is Christus Jezus, die „de zeven zegels opent” (Vers 1); hiermede bewijst Hij, dat geen mensch deze profetie kan openen. Maar God vergunt Zijnen menschen de profetieën te verstaan, nadat de zegels geopend zijn. Hieruit volgt evenwel niet, dat een mensch de profetie dadelijk zal kunnen begrijpen, wanneer de zegels geopend worden. Wij kunnen nu zien dat de gebeurtenissen, die in de eerste vijf zegels afgebeeld worden, van 1914 tot 1918 vervuld zijn; maar hare beteekenis kon geen mensch verstaan, vóór de komst van den Heere tot Zijn Tempel in 1918. Vóór dezen tijd had de gemeente de profetie van Mattheüs 24 toegepast op de gebeurtenissen, die plaats vonden van 1874 tot 1914. Eerst na het jaar 1918 heeft de gemeente begrepen, dat deze feiten op de jaren sedert 1914 van toepassing waren. Dientengevolge waren de zegels voor de Johannes-klasse — het overblijfsel — niet geopend of door haar begrepen tot na 1918; men begreep er trouwens zeer weinig van voor 1922.

111 Johannes zegt: De Heere heeft één der zegels geopend; hij hoorde een donderende aankondiging en een van de vier „dieren” noodigde hem uit, zeggende: „Kom!” (Vers 1). De uitnoodiging „Kom” [en zie; St. V.] was afkomstig van een der vier levende schepselen, hetgeen aantoonde, dat Jehova's uitnoodiging aan de Zijnen om te „komen” en begrip te ontvangen van Zijn Woord, door Zijn organisatie wordt overgebracht, waarvan Christus Jezus het Hoofd is, de Leeuw uit den stam Juda. God heeft niet vele wegen en middelen uitgekozen, om Zijn waarheden aan Zijn volk te openbaren. Hij doet dit door Zijn organisatie en „met eene stem als van een donderslag” gelijk een leeuw (Vers 1), gebiedt Gods aankondiger aan de tempel-klasse te aanschouwen hetgeen zal geschieden, met spanning wacht en onderzoekt zij.

112 Het „eerste zegel” openbaart den verheerlijkten Christus Jezus, gezeten op een „wit paard”, toegerust tot den oorlog „en hij trok uit, overwin-

nende en om te overwinnen” (Vers 2). De Schrift gebruikt het „paard” als een zinnebeeld van oorlogsbedrijvigheid (Gen. 47 : 17; Ex. 14 : 9). „Het paard wordt toegerust voor den dag des strijds” (Spr. 21 : 31; Jer. 8 : 6; Hab. 3 : 8). De „witte” kleur van het paard stelt waarheid, zachtmoedigheid en gerechtigheid voor. Van Jezus staat geschreven: „Vol moed op uw ros voor waarheid, onschuld en recht! Uw rechterhand lere U machtige daden” (Ps. 45 : 5; Petr. Can. Bijb.). — Zie ook Openbaring 19 : 11.

113 De wachtperiode voor den Heere Jezus ging ten einde; Jehova heeft Zijn Koning en Rechter uitgezonden, Hij begint nu handelend op te treden. De Watchtower van 1 Maart 1925 heeft in zijn commentaar over Openbaring 12 en de Watchtower van 13 September 1925 over Psalm 110 de aandacht gevestigd op het begin van het Koninkrijk en de werkzaamheid van den Koning. De Machtige op het witte paard droeg „eene kroon” (Vers 2), waardoor Zijn gezag wordt aangetoond, zoomede dat Hij, Wiens recht het is (te regeeren), gekomen is (Ezech. 21 : 27). De Koning is tegenwoordig. Van 1914 tot 1918 woedde er tusschen Christus en Satan oorlog; Satan en zijn legerscharen werden overwonnen en uit den hemel gewopen. Zoo heeft Christus Jezus overwonnen, en Hij trekt thans op om ook in Armageddon „te overwinnen” - Vers 2.

Wereldoorlog

„Het tweede zegel” is geopend en het „tweede dier”, een stier gelijk — het dier dat geregeld geslacht werd in den offerdienst der Israëlieten — noodigt Johannes uit om te „komen [en te zien; St. V.]” (Vers 3). De Johannes-klasse ziet, en zie, een groot bloedig offer van menschen schepselen heeft tusschen 1914 en 1918 plaats gevonden. Dit offer kon God niet aannemen, al verklaarden de geestelijken ook aan het volk, dat zij die gesneuveld waren, deel uitmaakten van het „plaatsvervangend zoenoffer”. — Het „roode [rossige] paard” verschijnt en aan Hem die er op zit werd macht „gegeven den vrede van de aarde weg te nemen, en dat zij elkander zouden slachten” (Vers 4). Het is Satans organisatie — vooral de financieele, militaire, politieke en godsdienstige elementen — die samenspannt om „den vrede van de aarde weg te nemen” en dit heeft zij ook gedaan. Dit gebeurde van 1914 tot 1918; in deze groote en vreeselijke „menschen slachting” werd de huichelachtige geestelijkheid spoedig het gewillige werktuig van Satan; zij ontving bloedgeld van het financieele element, spande met de staatslieden samen, door het volk te bewegen aan den wereldoorlog deel te nemen en stelde in vele landen hun kerkgebouwen als werfkantoren ter beschikking. De dienstplicht-wet werd van kracht, zoodat de menschen gedwongen werden elkander te dooden; in de wetgevende lichamen — die erop aandrongen dat die wet ten uitvoer gebracht werd — zaten vele geestelijken, „het bloed van de zielen der onschuldige nooddruffigen werd in

hun zoomen gevonden" (Jer. 2 : 34). Het „grootte zwaard" (Vers 4) stelt den grooten wereldoorlog voor die — zooals Jezus voorzegt heeft — aan het einde der wereld zou plaats vinden (Matth. 24 : 7, 8). In dien wereldoorlog was de zoogenaamde „Christenheid" bijna in z'n geheel betrokken. Hij eischte een vreeselijk offer en heeft de aarde met onrechtvaardig vergoten menschenbloed doorweekt.

Wokeeraars

115 Toen „het derde zegel" geopend werd (Vers 5), zeide het derde dier: „**Kom [en zie; St. V.]**. Het derde dier of levend schepsel „had een gelaat als van een mensch", het beteekent daarom „liefde" en vestigt de aandacht van het volk Gods op hetgeen nu moet geschieden. De boodschap dezer profetie schijnt te zeggen: Zie, hoe onmannelijk, liefdeloos en onmenschelijk is alles wat nu plaatsvindt! Het is een ergerlijk en betreuenswaardig gezicht. Toen Johannes keek, zag hij „**een zwart paard" met een ruiter, die „een weegschaal in zijn hand had"** (Vers 5). Dit zijn de wokeeraars of het commercieele element van 's Duivels organisatie met een valsche weegschaal, die — onder oogluikende toelating en toestemming van de politici en de geestelijkheid der zoogenaamde „Christenheid" — de prijzen van het voedsel willekeurig vastlegden. „Een weegschaal" is in de Schrift het symbool van schaarsheid, het tegenovergestelde derhalve van een „goede, gedrukte, geschudde, overloopende maat" (Luc. 6 : 38). „En Hij zeide tot mij: Menschenkind, Ik zal den staf des broods in Jeruzalem verbreken; zij zullen hun brood afgewogen en met kommer eten, zij zullen hun water afgemeten en met smarte drinken" (Ezech. 4 : 16; Utr. V.). „Liggen in het huis van den goddeloze geen schatten op ongerechte wijze verkregen? Houdt hij er geen besnoeide maat op na, die vloekwaardig is? Kan Ik verklaren dat zijzelf zuiver zijn, als de weegschaal onzuiver, het gewicht in de buidel vals is?" (Micha 6 : 10, 11; K.B.). Gedurende den wereldoorlog bestond er in werkelijkheid geen schaarschte aan voedsel, vooral niet in Amerika; toch moesten velen gebrek lijden. De regeerende machten en haar instrumenten genoten overvloed, maar de groote menigte moest gebrek lijden, terwijl de uiterst zelfzuchtige handelslieden groote winsten oogstten, zonder dat zij aan de opbrengst een greintje werk besteed hadden.

116 Dan vervolgt Johannes: „**En ik hoorde als een stem temidden van de vier dieren zeggen"** (Vers 6). moest de stem van Jezus uit het verleden geweest zijn, toen Hij den hongersnood of de schaarschte aan voedsel had voorzegt, die met en gedurende den wereldoorlog zou optreden; tevens voorspelde Hij de gedragslijn der menschen van dezen tijd. Slechts Jezus wordt beschreven als te staan „in het midden van de vier dieren", hetgeen aantoonst dat het Zijn stem was die gesproken had: „**Eene maat tarwe voor een schelling en drie maten gerst voor een schelling; en breng geen schade toe**

aan de olie en den wijn" (Vers 6). Het loon voor een dag arbeid was een „schelling" (Matth. 20 : 2). Een „maat" (Grieksch, choenix) is het rantsoen voor een dag, dientengevolge stelt het dagrantsoen voedsel — als prijs voor een dag arbeid — voor dat de wokeeraars alles in handen zouden krijgen, behalve datgene waarmede de „grootte massa" zich ternauwernood kan voeden, om in staat te zijn, te vechten. De handelaren in „olie en wijn" wilden ook hun aandeel in de buit ontvangen, dientengevolge moesten de prijzen van hun waren in dezelfde verhouding in de hoogte gejaagd worden als die van de andere voedingsmiddelen.

117 Rusland had het gebruik van bedwelmende dranken gedurende den oorlog stopgezet. De Vereenigde Staten liet den handel in deze dranken nog bestaan, doch hebben hem aan het einde van den oorlog doen ophouden door een bijgevoegde wetsbepaling. Maar de buitenlandsche handelaren, noch de onwettige drankhandelaren in het binnenland, werden door deze wet ook maar in het minste „beschadigd". In de regeering der Vereenigde Staten was een van haar hooge ambtenaren betrokken in het op uitgebreide schaal distilleeren van bedwelmenden drank — natuurlijk met vergunning. De zware hand van de wokeeraars en hun bondgenooten in de organisatie van den Duivel, drukte op de groote menigte tien jaren na den oorlog nóg zwaarder dan tijdens den oorlog.

Pestilentie

118 „**Het vierde zegel"** is geopend: de Johannes-klasse — vergeleken met een „arend", wordt door het vierde levende schepsel — uitgenoodigd: „**Kom"** (Vers 7). Daarna wordt in het drama geopenbaard, hoe vogels worden gelokt, die zich zullen verzadigen met dit aas en deze gedooide lichamen. Dit was de toestand, die het gevolg was van de dwaasheid of het gebrek aan wijsheid van de z.g.n. „beschaafde" natiën der wereld. Vooruitziende personen, in en buiten de waarheid staande, konden de uitwerking van deze dwaasheid zien. „**Een vaal paard"** (Vers 8) met zijn ruiter komt op het tooneel, wat letterlijk beteekent: een paard met een bleeke of ziekelijke kleur, die pestilentie en dood voorstelt. „**De naam van den ruiter was „de Dood"** (Vers 8). Daarmede zijn de moordende instrumenten afgebeeld, die tijdens en na den wereldoorlog volgden, t.w.: plagen, ziekte en pestilentie, zooals Jezus dit voorzegt heeft. Uit gezaghebbende bronnen wordt medegedeeld, dat er millioenen menschen meer door de „griep" gestorven zijn, dan er in de vier jaren van den wereldoorlog gedood werden. Millioenen zijn vóór hun tijd ten grave gedaald; de lijk-bezorgers hebben goede zaken gemaakt.

119 „De naam van den ruiter was de Dood". Aan hem werd „**macht gegeven over het vierde deel der aarde"**, hetgeen blijkbaar de vier hoeken der aarde beteekent. Deze macht was „om te dooden, met het zwaard, met den honger, met den

zwarten dood en door de wilde dieren [ongedierte] der aarde" (Vers 8). Het „zwaard" stelt de verdeeldheid onder de volken en den dood voor, die het gevolg waren zoowel van de revoluties als van de oorlogen die op den wereldoorlog volgden. Er staat geschreven: „Meent niet, dat Ik gekomen ben om vrede te brengen op de aarde; Ik ben niet gekomen om vrede te brengen, maar een zwaard... om tweedracht te brengen tusschen een man en zijnen vader..." (Matth. 10 : 34, 35). De wereldoorlog werd gevolgd door een groote hongersnood in vele deelen der aarde, terwijl pestilentie — vooral de Spaansche griep — zich naar alle zijden der aarde verspreidde en millioenen deed sterven.

120 De macht van den ruitser „om te dooden door de wilde dieren der aarde" schijnt duidelijk te verwijzen naar de beestachtige regeeringen, die de zichtbare organisatie van Satan met zijn zichtbare regeerders uitmaken, welke macht hebben om te onderdrukken. Zij hebben het arme volk onderdrukt en vertrapt en velen in een ontijdig graf doen nederdalen. God heeft door Zijn profeet dezen toestand vooruit laten beschrijven en gezegd: „Gij spotters, gij heerschers van dit volk... gij die zegt: Wij hebben met den dood een verbond gesloten, met de onderwereld een verdrag gemaakt; de stortvloed, die voortbruijst, zal ons niet deren, want wij hebben den leugen tot onze toevlucht genomen en het bedrog tot eene schuilplaats" (Jes. 28 : 14, 15; Utr. V.). Jezus zeide Zijnen discipelen dat deze dingen aan het „einde der wereld" zouden geschieden; dienovereenkomstig hebben zij zich ook voltrokken.

Getrouwe Martelaren

121 De opening van „het vijfde zegel" openbaart de getrouwe getuigen of de martelaren des Heeren (Verzen 9 tot 11). Sinds Pinksteren waren er eenige getuigen van den Heere, die getrouw waren aan God, in het geloof gestorven. De Wachtstoren heeft in 1927 het bewijs uit de Schrift gepubliceerd, dat zij die getrouw gestorven waren, in den dood slieden tot de komst van den Heere naar Zijn Tempel in 1918. Johannes zag hen „onder het altaar" (Vers 9). Een altaar is een voorwerp om te offeren. Dit beeld wil daarom zeggen, dat degenen, die zich onder het altaar bevinden, in het verbond van offerande opgenomen, hun recht op aardsch leven geofferd hebben en als een deel van Zijn offerande worden beschouwd. Dit is Gods goedgekeurde altaar. „Wij hebben een altaar, waarvan zij, die den dienst voor den tabernakel verrichten, niet mogen eten" (Hebr. 13 : 10). Deze getrouwe personen zijn met Christus in den dood begraven en daarom in een heilige plaats gestorven. „De zielen van hen, die geslacht waren" (Vers 9) beelden de waarde van hun vergoten levensbloed uit, in den dienst der tabernakel voorgesteld door het uitstorten van het bloed aan den voet van het altaar. Al waren zij in werkelijkheid dood, zoo hebben zij nochtans voor God en volgens Zijn oordeel geleefd, want hun recht op leven is blijven voortbestaan

(Luc. 20 : 38). Zij stierven als getrouwe getuigen van God; zij werden derhalve „geslacht om het Woord van God en om het getuigenis, dat zij hadden" (Vers 9) en waarin zij hebben volhard. Evenals het bloed van Abel „van uit den aardbodem riep", zoo roept het bloed der getuigen luid uit tegen hen, die op aarde als Satan's vertegenwoordigers wonen. Hun geroep is: „Tot hoelang, o heilige en waarachtige Heerscher, oordeelt en wreekt Gij ons bloed niet op hen, die op de aarde wonen?" (Vers 10). M.a.w.: hoelang zult Gij lankmoedig zijn tegenover hen, die uwen heiligen Naam oneer aangedaan hebben? God heeft beloofd het bloed van Zijn getrouwe getuigen te wreken; op Zijn bestemden tijd zal Hij dit ook doen (2 Kon. 9 : 7; Matth. 23 : 35; Luc. 18 : 7, 8; 1 Thess. 4 : 4-16; Deut. 32 : 43). De levende heiligen hebben in de veronderstelling verkeerd, dat God het bloed van Zijn getrouwe martelaren of getuigen dadelijk in het jaar 1914 wreken zou. Maar deze tijd kwam en ging weer voorbij; zij werden gewaar dat de toorn Gods op dat tijdstip niet gekomen was, maar dat hun bloed eerst ten volle in den strijd van Armageddon gewroken zal worden.

122 Het „geroep" waarvan gewag wordt gemaakt toont aan, hoe nabij de tijd is waarin Jehova „uit Zijn plaats zal uitgaan", om de organisatie van den vijand te straffen en „de aarde haar bloed zal ontdekken" (Jes. 26 : 21). „Want Hij, die de bloedschuld wreekt, heeft hunner gedacht, het geroep der verdrukten heeft Hij niet vergeten" (Ps. 9 : 13; Utr. V.). Dit „geroep" kan dus niet het gevolg zijn van bedilzucht of ongeduld, het vestigt juist de aandacht op de verdraagzaamheid en lankmoedigheid van Jehova. Redelijkheidshalve kan ook gezegd worden dat „hunne broeders" (Vers 11) een dergelijke vraag zouden doen, toen 1914 voorbij en de gemeente nog niet verheerlijkt was. Dan openbaart het gezicht verder, dat aan deze martelaren of getrouwe getuigen „witte gewaden" gegeven worden (Vers 11), hetgeen aantoonst, dat zij Gods goedkeuring ontvangen en het recht op leven bezitten; derhalve worden zij voorgesteld als „roependen". Het was evenwel de wil Gods, dat zij moesten slapen en „nog een korten tijd moesten rusten" (Vers 11). Deze „korte tijd" eindigde met de komst des Heeren tot Zijn Tempel; want deze komst wijst op den tijd waarbij de heiligen — die als getrouwen des Heeren gestorven waren — beloond zouden worden (Openb. 11 : 18). De opteekening luidt: „Totdat hunne mededienstknechten en hunne broeders gedood zouden worden evenals zij" [als offer]. - Vers 11.

123 Jezus heeft Zijn discipelen aangezegd, dat aan het einde der wereld Zijn getrouwen overgelerd en verdrukt zullen worden: „Zij zullen u dooden, en gij zult den haat van alle volken te verduren hebben om Mijns Naams wil" (Matth. 24 : 9). Vervolgens zeide Hij: „Gij hebt... Mij niet verloochend... in de dagen van Antipas, mijn getuige, mijn getrouwe, die gedood werd bij u" (Openbaring 2 : 13). Het was in 1918, dat het Elia-werk — voorgesteld door Antipas en afgebeeld door

Elia — „gedood” en beëindigd werd. Toen vond de opstanding van de slapende heiligen plaats. Daarom moesten zij wachten tot de komst van den Heere tot Zijn Tempel, hetgeen het einde van het Elia-werk aanduidt.

De Aardbeving

124 Men mag niet op logische gronden de conclusie trekken, dat de zegels in dezelfde volgorde geopend worden zoals de Schrift haar aangeeft; evenmin volgt hieruit, dat het openen in chronologische rangorde geschiedt. De gebeurtenissen die als vervulling van een gedeelte der profetie voorvallen, kunnen wellicht tegelijkertijd samenvallen met feiten, die een ander deel der profetie bevestigen. De opening dier zegels stelt slechts verschillende gedeelten van de profetie voor, die nu vervuld worden of reeds vervuld zijn. Toen het „zesde zegel” geopend werd, „**geschiedde eene groote aardbeving**” (Vers 12). Dit geschiedde nadat de Heere tot Zijn Tempel was gekomen. Een „aardbeving” beteekent niet altijd een groote, vernietigende ontploffing of schudding der aardkorst. Het woord „aardbeving” zooals dit hier gebruikt wordt, is afgeleid van het Grieksche woord „seismos”; het beteekent letterlijk: schok, beving, beroering, schudding, in Mattheüs 8 : 24 vertaald door „onstuimigheid” of „storm”. Het openen dier zegels werd door Jezus voorzeggd als een tijd van „radelooze angst... vanwege het bulderen van zee en branding, terwijl de menschen bezwijmen [krankzinnig worden; K.B.] van vrees en angst voor de dingen, die over de wereld komen” (Luc. 21 : 25, 26). De natiën der aarde worden vreeselijk geschokt. De landkaarten van Europa zien er vandaag anders uit dan vóór den wereldoorlog; in 't algemeen greep er in de staande toestanden een groote verandering plaats.

125 Tegelijkertijd werd „**de zon**” verduisterd en „**de maan als bloed**” gekleurd (Vers 12). De „zon” beteekent hier de waarheid aangaande het Koninkrijk zooals die op Gods bestemden tijd gepenbaard wordt. Zij is echter voor de vertegenwoordigers van Satan op aarde, die voorgeven Gods vertegenwoordigers te zijn, zoo „zwart” geworden als een doodenmasker. Vooral het kerkelijke element van Satans organisatie heeft het Woord Gods aangaande het Koninkrijk verworpen en het instrument aanvaard, dat de Duivel ter zijner vervanging heeft gesteld. Tegelijkertijd begon men het gebod des Heeren te gehoorzamen, t.w.: dit „evangelie des koninkrijks te prediken”. Zij, die God en Zijn Koninkrijk liefhebben, gaan voort hun taak te verrichten. Zijn waarheid wordt voor hen zevenmaal helderder; voorts wordt 's Heeren toorn tegen den vijand aangekondigd (Jes. 30 : 26). De boodschap van het Koninkrijk bevat geenerlei troost voor de regeerders van deze booze wereld. De wet Gods, door de „maan” symbolisch voorgesteld, verafschuwen zij. Zij denken dat het voor hen iets verfoeilijks is, Gods Koning te aanvaarden en aan Hem en Zijn geboden onderworpen te zijn.

Dit is zóó afschuwelijk voor alle regeerende machten der wereld, dat het hun voorkomt als gestold bloed op een cadaver.

126 Zij vernemen de woorden van de wraak Gods, die heden verkondigd wordt. Om deze niet te hooren, trachten zij zichzelf te verbergen door zich haastig te begeven naar de vermeende plaatsen van veiligheid in de regeeringen. Deze „koningen der aarde”: de groote mannen, de rijken, de opperste legeraanvoerders, de machtige woekeraars en al hun bondgenooten pogen zich achter de regeeringen der wereld te verbergen, door een beroep om bescherming op hen te doen. Het is een duistere tijd; de geestelijken — in stede van zich naar het Woord Gods te keeren — wenden zich tot den president der natie [in Amerika] als de hoofdvoerende ambtenaar en zeggen tot hem: „Wij zijn gereed u te volgen en uwe bevelen te gehoorzamen, waar u ons ook heenzendt; laat ons weten wat u van ons verlangt, opdat wij in dezen dag van gramschap gered mogen worden”. Al heeft ook het overblijfsel van den Heere — dat Zijn geboden gehoorzaamt — door de radio, door millioenen gedrukte boeken en andere middelen de regeerders gewezen op de poorten van het Koninkrijk en op de verheven baan, die God voor de menschheid open stelt, zoo vermijden zij nochtans deze middelen aan te wenden; zij zoeken hun bescherming alleen in de organisatie van Satan.

127 „**En de sterren des hemels vielen op de aarde**” (Vers 13). Satan is aan het einde der wereld uit den hemel geworpen en zijn „sterren” of engelen met hem; een feit, dat aan het overblijfsel bekend gemaakt werd, nadat de Heere tot Zijn Tempel gekomen was (Openb. 12 : 9). Dit „vallen der sterren” geschiedde omstreeks den tijd, toen de groote schudding van het aardsche of zichtbare deel van Satans organisatie begon. Thans beperken deze goddelooze „sterren” hun bedrijvigheid, tezamen met den Duivel, tot de „aarde”, gelijk de Heere voorzeggd heeft (Openb. 12 : 12). Tegelijkertijd is de geestelijkheid van de verschillende kerkgenootschappen, die voorwenden 's Heeren vertegenwoordigers te zijn, geheel afgefallen. Insgelijks zijn velen van de vroegere leiders der ware gemeente — die zich destijds in de toen bekend staande waarheid verheugden — afgefallen en teruggekeerd tot de „aarde” of Satans organisatie; „**zij verborgen zich in de holen en rotsen der bergen**”. - Vers 15.

128 De „dag des Heeren” is aangebroken, de tijd Zijns toorns is genaderd. De natiën zullen niet in staat blijken zich staande te houden; en niemand zal staande blijven, die zich niet gehoorzaam overgeeft aan Jehova en Zijn Koning en Rechter. Zijn machtige officieele Vertegenwoordiger, Christus de Koning, voert thans de rechtvaardige bevelen van Jehova uit. Millioenen eerlijke en oprechte menschen zullen, wanneer zij de banier des Heeren opgericht zien, zich daaromheen scharen; zij zullen den toorn Gods overleven, Zijn zegeningen ontvangen en voortleven.